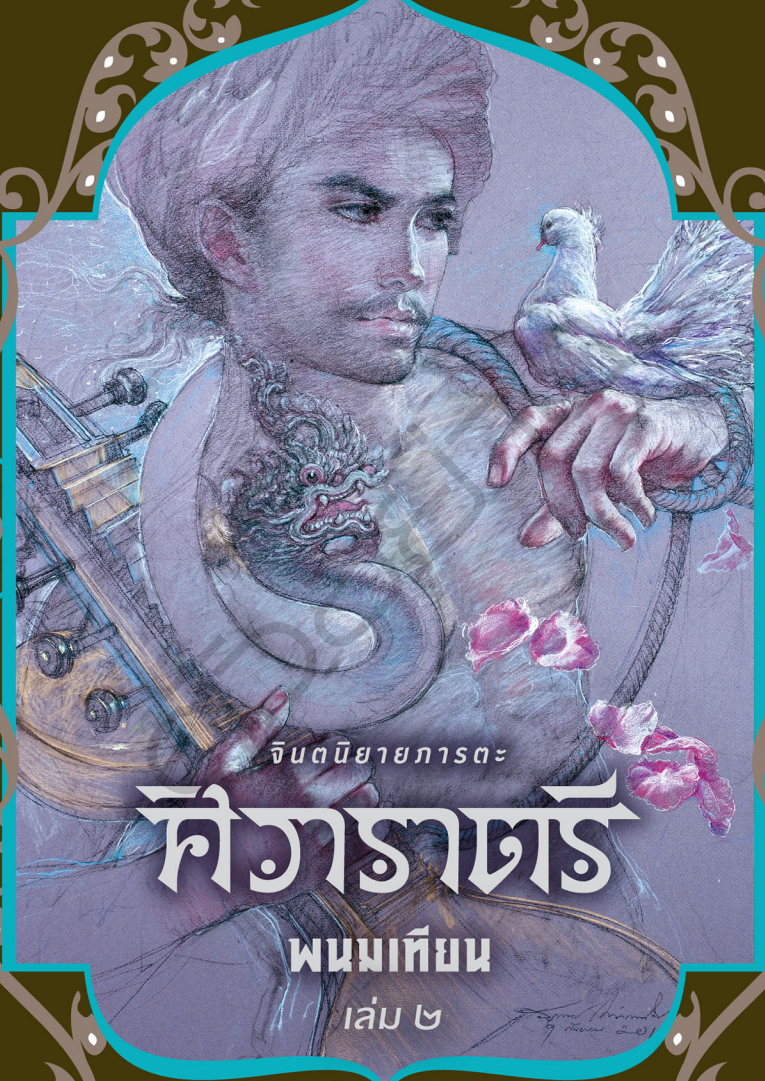

๑๕๗

วรรณกรรมอมตะของศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี ๒๕๔๐

ภาพปก สุธเดช แก้วท่าไม้

บทที่ ๕๕ สุนทรสาส์น

สนธยายำแห่งทิวานั้น ราชฐานเทวทหะนครอบอุ้นคืบคั่ง
ไปด้วยราชพิธีเลี้ยงโภชนาหาร ต้อนรับกษัตริย์ทุกเขตแดน
ที่มาชุมนุม

ประทีปชาลารัตน์แซมใสสว่างเรืองรอง งดงามไปด้วย
มวลบุปผชาติประดับประดาไว้อย่างวิจิตรบรรจง อบอวลไปด้วย
กลิ่นสุราอาหารอันโอชะ กระแจะจันทน์กำจายแลเครื่องหอม
นานาชนิด มโหรีดุริยางค์บรรเลงเจื้อยแจ้ววิเวกแว้งแว้งเป็นที่
น่าสุขสำราญยิ่งนัก ระคนกับเสียงสรวลเสเฮฮาปราศรัยของ
เหล่ากษัตริย์ แลสำเนียงหัวร่อต่อกระซิกจากเหล่านางคณิกา
ผู้มีประไพพักตร์เพียงเทพอัปสร แต่ละนางได้คัดเลือกมาแล้ว
เพื่อการบำเรอสุขารมณ์แก่เหล่าอิราชต่างแคว้น เอนเอกเขนก
แนบชิดเคลียคลอเป็นคู่ดาดื่นไปทั่ว ต่างเสพย์สุราอาหาร
เฝ้าหยอกกับนางงามผู้เคียงคอยปรนนิบัติอยู่อย่างเรริงสุข
ทอดทัศนาดูการละเล่นแลเหล่าระบำที่กรีดกรายอ่อนช้อยร้ายรำ
ถวายเป็นพระพักตร์ เสนอความสราญฤทัยไปตามลำดับ

เหล่าชนที่แลชาวในดินถาดโภชนาหารนานาชนิด ล้วนจัดสรร
ด้วยรสชาติแลฝีมืออันวิเศษแปลกๆ ตา ขวักไขว่ไปมาโดยมีมี
ที่สิ้นสุด

ราชฐานเทวทหะนครของจอมอริราชวาระนี้ เพียบพร้อม
ไปด้วยความสุขพระราชอันน่าตื่นใจนักแล้ว กษัตริย์ชาตินี้กรบ
เฝ้าอารยันทุกองค์แทบจะหลงลืมสิ่งใดเสียหมดสิ้น นอกจากจะ
มัวเมาอยู่ในรสสุราอาหาร และการบำเรอประณีตอันเลอเลิศ
ของเหล่านางงามประจำพระนคร ซึ่งพระราชทานมาโดย
จอมจักรภพอย่างปราศจากขอบเขต

อัสสัณท์แห่งวิชัยภูมินั้น แม้จะได้รับบาดเจ็บจากการ
ประลองยุทธ์ที่ผ่านมาเช่นไรก็ตามที ณ บัดนี้ได้ลืมพิษบาดแผล
อันทรมาณนั้นลงหมดสิ้น ประทับโอ้อำล้าพองอยู่ในตำแหน่ง
จอมทัพแห่งเทวทหะนคร ร่ายล้อมไปด้วยเหล่ากษัตริย์ผู้ภักดี
แลเลื่อมใสทั้งหลาย เสพย์สุราอาหารแลสรวลเสเฮฮาอย่าง
เหลิงพระทัย เบียดกระแสะเคลือบด้วยกลุ่มนางงามเหลือที่จะ
คณานับ เมื่อฤทธิ์น้ำเมาที่รินถวายมาโดยอาการออกฉอเลาะ
ของนางงามทวีมากขึ้น พระกิจูตระหงโอบังประจำสันดานเดิม
ก็เพิ่มขึ้นตามตัว ถึงกับรับสั่งคะนองก้องไปทั่วทั้งสถานที่ด้วย

วาทะอันระรานเสเพล กระทบกระแทกกษัตราธิราชทั้งหลาย
ที่มีพึงพระทัยเป็นทุนเดิมอยู่ทั่วไป ก่อให้เกิดความพรั่นพรึง
ครั่นคร้ามไปทั่ว

ส่วนทุษยนต์แห่งกบิลพัสดุ์ประทับสงบนิ่งอยู่อีกทางหนึ่ง
มีห่างไกลนั้ก ลักษณะท่าทีสำรวมแลตงอยู่ในห้วงไตร่ตรอง
อย่างหนัก บางขณะในสายตาที่เฝ้าพินิจดูอยู่ตลอดเวลาของ
กิ่งคะแลเจ้าชายสุรินทราผู้เฝ้าอยู่ทางเบื้องหลัง รู้สึกว่าความ
กระสับกระส่ายเริ่มจะเกิดขึ้นในอาภักปิริยาของทุษยนต์ทวีขึ้น
เป็นลำดับ ยามเมื่อทอดพระเนตรออกไปเห็นสุรียาส่องฟ้า
เป็นดวงกลมโตสีหมากสุกทางช่องบัญชร นาน ๆ ก็เหลือบ
หางเนตรคมกริบไปทางอัสสกันท์สักครั้งหนึ่ง เมื่อสำเนียง
ระรานทำทนายอันแปร่งโสดจากกษัตริย์วิธัญญาแว่วมากระทบ
โสด

ยุพราชแห่งกบิลพัสดุ์หาได้ใส่พระทัยกับสิ่งแวดล้อม
อันสำเร็จสำราญ ณ บัดนี้ไม่ หัตถ์ข้างหนึ่งถือขาแกะซึ่งเสวยค้ำ
เหม่อลอยอยู่เช่นนั้น อีกข้างหนึ่งถือจอกสุรา ส่วนเนตรทอด
ออกไปยังแสงสีเสดของอัสตงคตที่กำลังระบายสีอันงามระยับ
แข่งแสงอจกลับภายในท้องพระโรงรัตน์ ขนงขมวดเข้าหากัน

แลสีพระพักตร์คล้ำขุ่น นางงามทั้งสิบที่อดออดเซาะเข้ามา
เคลียดลอถูกรับสังขับไล่ให้ออกห่างไปหมดสิ้น ทั้งภิงคะ
แลสุรินทราลอบสังเกตอยู่ตลอดเวลาด้วยความประหลาดใจ
แลซุบซิบแผ่วเบา สดับได้เร้นลับเพียงสองต่อสอง

“ภิงคะ เจ้าเห็นความผิดปกติในเจ้าพี่ทุษยันต์หรือไม่?”

“พระเจ้าข้า เป็นที่ฉงนในหัวใจข้าพระบาทนัก
องค์ทุษยันต์ทรงผิดแผกไปมาก คล้ายปีศาจโจรเดิรถึย้เข้าสิง
ไม่ว่าจะเป็นอาภักปภิริยาหรือแวมเนตร เมื่อเสร็จกิจพายุฤทธิ์
เธอทรงจำข้าพระบาทไม่ได้ ในครั้งแรกครั้นเมื่อข้าพระบาท
ชักไซ้ เรียกพระสติให้กลับคืนมา ก็ดูเลอะเลือนวุ่นวายอยู่
จำสิ่งใดสับสนไปหมด”

“ประหลาดล้ำ” เจ้าชายสุรินทรครางแผ่วต่ำในลำคอ
จ้องแน่วแน่มาท้องค์ทุษยันต์ผู้กำลังเผลอองค้อยู่

“ข้าก็เช่นกัน ภิงคะ เมื่อเข้าไปเฝ้าสำแดงความยินดี
ต่อเธอยามเมื่อเสร็จกิจพายุฤทธิ์ เธอทรงจำข้าไม่ได้เอาเลย ว่าข้านี้
คือสุรินทราก็เธอทรงเมตตาช่วยให้พ้นจากการรังแกของ

อัสสกันท์เมื่อทิวาวาร แลแวเนตรของเจ้าพี่ทุษยันต์ก็มีเคยมี
รัศมีแดงเข้มปานจะแข่งแสงโกเมนแก้วจตุรเศียรนี้”

เจ้าชายแห่งรามคามแลขุนทัพแห่งกบิลพัสดุ์มองดูตากัน
ด้วยความรู้สึกอันมิอาจบรรยายถูก แลแผ่วกระซิบโต้ตอบกัน
ต่อไปในขณะที่ต่างก็พุงสายตาจับมาที่สิริลักษณะของยุพราชแห่ง
กบิลพัสดุ์มีเคลื่อนไหวคล้อย ด้วยความรอบคอบสุขุม แลด้วยพินิจ
พิจารณาอันละเอียดอ่อน ทั้งสองเริ่มฉงนเพิ่มขึ้น ในภาษา
โปกพระเศียรของทุษยันต์ที่ขมวดพันทำมุมผิดกับกษัตริย์
อารยันทั้งหลาย แลลักษณะการเสวยอันหิยามหาญป่าเถื่อน
ซึ่งเห็นชัดอยู่ในขณะนี้ อาการกระสับกระส่ายยามเมื่อจ้องจับอยู่
ที่ตะวันลาเล่าก็ดูผิดสังเกตเป็นล้นพ้น

ชะรอยลักษณะผิดเพี้ยนไปจากชัตติยวงศ์อารยันเยี่ยงนี้
แลอัสสกันท์ผู้คอยหาโอกาสจะระรานอยู่ก่อนแล้วก็ค้นพบเข้า
เช่นกัน ดังนั้นสรเสียงอ้อแอ้กร้าวกระดังของกษัตริย์แห่ง
วิธัญญาจึงดังมาเป็นเชิงเปรียบเปรยว่า

“ดูก่อน สหายผู้กำเนิดมาจากอารยันสกุลอันสูงส่ง
ทั้งหลาย ขัตติยวงศ์อารยันแห่งเรานั้น อุปมาได้ด้วยเหมหงส์
อันทรงศักดิ์ ย่อมผ่องแผ้วบริสุทธิ์หมดจดแลเพียบพร้อมไปด้วย
ศักดิ์ศรี สืบเนื่องมาแต่สายกำเนิดโดยมิพักต้องฝึกปรือ
เสี้ยมสอน แต่กาการชาติชั่วสาธารณนั้นย่อมเป็นสกุลจัญทาล
มาแต่สายกำเนิดอันต่ำช้าเช่นกัน แม้จะได้รับการฝึกปรืออยู่ใน
หมู่หงส์เช่นไร แววกจะหมดสิ้นไปก็หาไม่ มิพักต้องสืบค้นที่มา
อย่างใด เพียงเหลือบเห็นขนอันดำสกปรก สำเนียงกาอันบ่ง
ภาษาแลลักษณะที่ย่ำขยอกกล้ำกลืนอาหาร เราก็มารู้ชัดอยู่ดี
ทีเดียวว่า สัญชาติเดิมของมันคือพงศ์กา”

พร้อมกับสุรเสียงเยาะหยามที่ดังกึกก้องมาจาก
อัสสกันท์ เหล่ากษัตริย์ที่เป็นบริวารของเจ้าแห่งวิชัยญา
ทั้งหลายก็พลอยเปล่งเสียงสรवलสันต์ตามขึ้นด้วยเป็นที่
สนุกสนานยิ่งนัก ทูษยันต์ตื่นจากภวังค์ เนตรวาวสว่างขึ้นทันใด
ถึงคะตะลิ่ง ส่วนสุรินทราปราคาเข้าถึงองค์ทูษยันต์ จับพระกรไว้
แลรับสั่งกลบเกลื่อนขึ้นโดยเร็ว

“เจ้าพี่ทูษยันต์”

จากสุรเสียงเจ้าชายองค์เล็กที่กระซิบมาเยี่ยงมิตร
ทุษยันต์ผืนแยมสรวล เหลือบชำเลื่องไปทางอัสสกันท์ครั้งหนึ่ง
แลโยนขาเกาะที่เสวยอยู่ออกไปทางช่องบัญชร วาระนั้นเอง
กาทัวหนึ่งก็ร้องก้องอย่างปรีดา ถลาโอบเอาขาเกาะกระพือปีก
บินหายไปในความขมุกขมัวของแสงสหัสฐานมาศ รับสั่งแผ่วต่ำ
กับเจ้าชายรามคามว่า

“สุรินทรา เธอได้สดับในวาทะของอัสสกันท์แล้วมิใช่รี?”

“หม่อมฉันได้สดับเสียงสำราญของไอ้กาสรเขาเกตุวันนั้น
แล้ว แลเห็นว่าวิสัยความกักขพะชอบที่จะถาโถมเข้าขวิดทุกสิ่ง
ทุกอย่าง แม้แต่นักบุญผู้ชี้ทางสวรรค์ให้แก่มัน เจ้าพี่ปราณี
อัสสกันท์เกินไปในขณะที่ประลองยุทธ์ แม้ว่ามันจะได้
ประทุษร้ายต่อเจ้าพี่ไปแล้วอย่างสาหัสเมื่อคราวแข่งรถศึก
หม่อมฉันทราบโดยตลอด”

ทุษยันต์ประทับนั่ง จ้องเนตรประสานเนตรของสุรินทรา
ผู้จ้องมาอย่างหวงกังวลแลพิศวงเร้นลับอยู่ในพระทัย ครู่หนึ่ง
ก็สรวลขึ้นอีกครั้ง แต่ครั้งนี้มันแหบพร่าผิดแผกไปจนเจ้าชาย
แห่งรามคามสะดุ้ง พร้อมกัน สำเนียงประหลาดคล้ายจะรำพึง

กับตนเองก็ดีขึ้น สดับได้ถนัดขณะที่หัตถ์เย็นประดุจท่อนศิลา
ลูปไล้อยู่บนพาดหาของสุรินทราผู้รักดี

“ถูกละ เด็กน้อยแห่งอารยันสกุลเอ๋ย อัสสัณฑ์เข้าใจใน
สัญชาตญาณของข้าดี แต่จงจำไว้ว่า...วิสัยกาชอบที่จะรักษา
ความดำสนิทแห่งสีปีกหางของตนไว้ มิมีวันยอมให้สีอื่นใด
มาเจือปนแม้แต่เล็กน้อย ขยันหมั่นเพียรเป็นนิสัย สามัคคีปรองดอง
เป็นสันดาน อาฆาตพยาบาทเป็นหัวใจ กตัญญูกตเวทิตาเป็น
สรณะเทียมนชัย”

“หม่อมฉันมิเข้าใจในพระกระแสน้ำรับสั่งของเจ้าพี่เลย”

สุรินทราทรงอุทาน วระนั้นเอง ทูษยันต์เหลือบมา
ทอดพระเนตร แลรอยแยมสรวลอย่างได้สติ จึงผุดขึ้น
ตบปฤษฎางค์ของเจ้าชายองค์เล็กเบา ๆ รับสั่งด้วยสุรเสียงที่
พยายามจะให้อ่อนหวานว่า

“สุรินทรา อย่าใส่ใจกับพี่นักเลย”

“หม่อมฉันสังเกตดูเจ้าพี่ผิดแผกไปมาก แลมีความกังวล
กระสับกระส่ายพิกลอยู่ หากทรงปรานีหม่อมฉันสุรินทรา
นี้เยี่ยงอนุชาร่วมอุทร ได้โปรดไขความข้องพระทัยอยู่ในขณะนี้

ให้ได้รับทราบไว้บ้างเถิด หม่อมฉันพร้อมอยู่ทุกขณะจิตที่จะ
ฉลองพระบาท” จะเพียรสอบถามซักไซ้ไล่เลียงอย่างไร ทูษยนต์
ก็หาได้ตรัสตอบข้อพิศวงของสุรินทราไม่ บ่ายเบี่ยงอ้อมแอ้มอยู่
เช่นนั้น แลอาการกระสับกระส่ายทวีเพิ่มขึ้นอีก โดยสังเกตเห็น
ได้ถนัด หลายครั้งที่พยายามจะเลียงออกไปให้พ้นจากเจ้าชาย
รามคาม แต่สุรินทราทรงหน่วงเหนี่ยวชวนสนทนาอยู่เช่นนั้น
จ้องจับลักษณะการของทูษยนต์อย่างระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา

ยุพราชแห่งกบิลพัสดุ์ระบายพระปัสสาสะอย่างหนัก
หน่วง เลื่อนภูษาขึ้นอำพรางพักตร์เสีย เมื่อรู้สึกว่เจ้าชาย
สุรินทราพินิจเพ่งมาอย่างพิศวง เหลือไว้แต่เพียงดวงเนตร
สีระเรื่อเหนือภูษาคลุมพักตร์เท่านั้น ที่จะส่งแสงบ่งปริศนา
ชวนให้ระแวงขบคิดแก่สุรินทราผู้ฉลาด

ขณะนั้นสุรเสียงอันแสดงโสตบอกวิสัยพาลของกษัตริย์แห่ง
วิญญูคงดังมาตลอดเวลา แลเริ่มจะทวีขึ้นทุกขณะตามฤทธิ์
น้ำเมาที่เสวยเข้าไปอย่างมิทรงอัน ยิ่งเห็นทูษยนต์ประทับ
สงบนิ่งสำรวมอยู่เช่นนั้น พระนิสสัยเสเพลคะนองพระทัย
แลปราศจากการหลาบจำของอัสสกันท์ทวีขึ้นจนถึงขีดสุด

ถึงกับทรงยืนเด่นเป็นสง่า กระซากมีดสั้นของเฝ้ามีลักษณะ
เล่มหนึ่งขึ้นมาสว สรรวราประกาศก้องว่า

“สหายทั้งหลาย ครั้งหนึ่งเมื่อมีนานมานี้ข้า ข้าได้ทำศึก
ตะลุยเข้าไปในดงโจรนอกศาสนาของชนชาติหนึ่ง แลเมื่อ
เผด็จศึกลงราบคาบแล้ว ค้นพบว่าอาวุธเถื่อนรูปลักษณะแปลก
ชนิดนี้ปักติดมากับรถศึกของข้า จึงได้เก็บไว้เป็นอนุสรณ์
เตือนให้ข้ารำลึกถึงการยุทธ์อันออกรสในครั้งนั้น ปริศนาที่ข้าจะ
ให้แก่พวกท่านซึ่งชุมนุมอยู่ ณ ที่นี้ ในวาระนี้ก็คือ จงทำนายดูที่
หรือว่ามันเป็นอาวุธอันเปรียบได้ด้วยเศษเหล็กไร้ฤทธิ์เดชของ
ชนเผ่าใด ใครทำนายถูก ข้าจะมีรางวัลให้”

รับสั่งจบ อัสนัณฑ์โยนมีดเล่มนั้นขึ้นจับปลายไว้
แลขว้างหวือปลิวไปปักอยู่บนผนังฉลุวดลายเหนือเศียรของ
ทุษยันต์ ความแรงที่ปามาทำให้มีดปักจนสั่นสะเทือน แลฉีกไม้
เป็นสะเก็ดกระเด็นมาถูกรายทุษยันต์อย่างถนัดถนี่ พริบตา
นั้นเองทุษยันต์ก็ทะลึ่งขึ้น ทรงยืนด้วยอาการอันรวดเร็วราวกับ
ลักษณะดีดกายของอสรพิษยามเตรียมพร้อมที่จะพิฆาตศัตรู
ในพระหัตถ์เบื้องขวากำขวานด้ามสั้นปลายใหญ่แบนขาวเป็น
เงาแวบเงือขึ้นสุดหล้า แลขว้างเต็มเหนี่ยวไปทางอัสนัณฑ์ อาวุธ

นำสะพริงกลวัลลักษณะแปลกประหลาดผิดจากอาวุธของชนเผ่า
อารยันทั้งหลายลอยเจียดพระพักตร์ของอัสสกันท์ ปาฏิหาริย์
ขึ้นไปตัดคอปักชวายุภักซ์ซึ่งจำหลักไว้ด้วยแก่นมะเกลือ
เบื้องบนที่ประทับของกษัตริย์วิริญญาแลบริวาร ชาตวินาสออก
ในบัดดล ตกลงมากระแทบจอกสุราแลถาดโภชนาหารเบื้องหน้า
แตกกระจายเปรี๊ยะปรังไปด้วยพิษสงอันดุร้ายรุนแรง

ส่วนไบชวานคงตี้มลิกฝังแน่นติดอยู่ที่ตัววายุภักซ์เช่นนั้น
เป็นผลให้อัสสกันท์แลกษัตราธิราชน้อยใหญ่ในกลุ่มเดียวกัน
แตกกระจายออกไปด้วยความตระหนก ในสภาพจู่โจมกะทันหัน
อย่างมิคาดฝัน เสียงทุษยันต์ร้องตอบมาว่า

“มิดสันเล่มนี้เป็นอาวุธของชนเผ่าเดียวกับเจ้าของชวาน
เล่มนั้น ข้าได้ตอบปริศนาของท่านแล้ว อัสสกันท์เอ๋ย ไหนเล่า
รางวัล?”

ทุกหนทุกแห่งเจียบบกริบลงในบัดดล ทุกสายตajibอยู่ที่
ทุษยันต์ แลเหลือบอย่างสยองขนขึ้นไปจับอยู่ที่ชวานเล่มนั้น
อัสสกันท์ได้สติ คว่าพระแสงดาบอาญาสิทธิ์ตำแหน่งจอมทัพ
แห่งเทวทหะซึ่งได้รับพระราชทาน ฮีตฮัตถ์เกรียวกราดแลแผ่นเข้า
ใส่ หากแต่กษัตริย์ทั้งหลายร้องห้ามปรามตรงเข้ายื้อยุดไว้มัน

ส่วนกิ่งคะแลสุรินทราก็จับองค์ทุษยันต์ไว้เช่นกัน ยุพราชแห่ง
กบิลพัสดุ์ทรงพระสรวลแผ่วต่ำ สลัดกิ่งคะแลสุรินทราก
เสด็จดำเนินออกไปจากท้องพระโรงรัตน์ในทันใด

สุรินทรประทับนั่งอยู่กับที่ ทอดพระเนตรตามทุษยันต์
จนกระทั่งเห็นหายลับลงไปในอุทยานด้านหนึ่ง แล้วเหลือบ
ชำเลื่องไปที่ชวานซึ่งติดอยู่กับตัวนกจำหลักด้วยแก่นมะเกลือ
ประดับความงดงามของสถานที่ ทิ้งคำสั่งแตรอภินิหารให้
ประจักษ์กับทุกสายตา ริมพระโอษฐ์ของเจ้าชายรุ่นคะนอง
เม้มเข้าหากันสนิท มิได้รับสิ่งเช่นใดเลย เสด็จเข้าไปกระซอก
ชวานเล่มนั้นออกมาพิจารณาดู แลรับสั่งแผ่วต่ำประหนึ่งจะรำพึง
ในลำพระศอกคนเดียวว่า

“ข้านี้ก้ออกละ ครั้งหนึ่ง อมฤต ขุนพลฉกาจแห่งรามคาม
ของข้ากรีธาพลออกไปปราบโจรเดิยรดียังทุ่งพัคชินสา
แตกพ่ายยับเยินกลับคืนมา ตัวขุนพลเองบาดเจ็บสาหัสฟุบมา
กับหลังม้า แลตายไปต่อหน้าข้า มีชวานอันโหดร้ายรูปลักษณะ
เดียวกันกับเล่มนี้ฝังอยู่กลางแผ่นหลัง...อา!”

เหลียวไปรอบกาย เมื่อเห็นว่าห่างไกลจากการสังเกต
ของกษัตริย์ที่มาชุมนุมอยู่ทุกองค์ สุรินทราเหินบชวานแอบซ่อน

ไว้ภายในฉลององค์ แลแล้วผีพระบาทเลื่องหลบออกจาก
สถานที่นั้น สอดสายพระเนตรสะกดติดตามทุษยันต์ไปทุกระยะ
ฝึก้าวด้วยพระทัยอันสิ้นระทิก

ส่วนภิกษุผู้มีสายตาสันดานดีซึ่งแลหมั่นสังเกตมาแต่
แรกเริ่มก็หลบลองอีกด้านหนึ่ง ชุ่มกายตามรอยของสุรินทราไป
อย่างเงียบกริบโดยมิได้นัดแนะกันล่วงหน้าเลย...

ทิวาอำลาจากโลกไปแล้ว แม้จะเป็นยามราตรีที่ไร้เดือน
ดาวก็เฝื่อนเฝี่ยมฟ้านภาผ่อง ทว่าดวงทองรองเรืองระยับแสงอยู่
มีน่านนักก็หม่นมัวสลัวเศร้า เมฆฝนตั้งเค้าทางทิศตะวันตก
ฟ้าแลบแปลบปลาบเป็นทางเขียวเข้ม กัมปนาทครางครวญแว่ว
มาแต่ไกล พื้มพำพรำบ่นปानอสุรหงุดหงิด ผีว่าลมมิแปรทิศ
พิรุณหลงฤดูคงจะเนื่องนองพิภพในระยะอันมิไกลนัก

เพียงประกายพริ้วเท่านั้นที่ยังทอแสงดุจเปลวไฟบน
ปลายเทียนอันริบหรี่ใกล้จะมอดดับ กระนั้นก็สว่างเพียงพอที่จะ
สาดลงมาบนแผ่นน้ำในสระแก้ว เขย่งเด่นไต้ระริกด้วยมารุต
กระโชกสะท้อนขึ้นมาจับพัคตร์เพริศในกรอบภูษาสำหรับที่คลุมไว้

โดยรอบ เนตรสาดแสงอืดอืดกระสับกระส่ายทอดจับอยู่ที่
แผ่นน้ำริมสระด้วยอาการรอคอย เมื่อสายวิษุ Jacksonville มีน้ำเงิน
งามสว่างจ้าไปในนภดล สิริลักษณะที่ทรุดอยู่ริมสระในอาการ
แอบแฝงพลอยสว่างขึ้นด้วยโดยตำแหน่งที่มารอคอยตามวาระ
เวลายังสถานที่นี้ แม้จะอยู่ในสภาพหลบซ่อนปลอมแปลง
กลุ่มไม้กาะทิงไถ่เคียงตระหนักรู้ว่า นางผู้นั้นเป็นนายิกาแห่ง
มัน...เจ้าหญิงยามาระตือรทัย...ราชกุมารีมหาศาลสองเลือด...

ฟ้าแลบอีกครั้งหนึ่ง ในครั้งนี้ผิวหน้าแตกกระจาย ร่วงดำ
ตะคุ่มโผล่ขึ้น

“โรหิตา ไฉนจึงซำนัก ข้ากำลังรอฟังข่าวจากเจ้าด้วย
กังวลนัก แลฝนกำลังตั้งเค้าหนักอึ้ง”

“หม่อมฉันเพิ่งจะพ้นจากการสนทนากับบิดาเมื่อสักครู่นี้
เองเพื่อจะหาทางให้สัมฤทธิ์ผลตามพระประสงค์ของ
ใต้ฝ่าพระบาท”

“ท่านจารย์ทัตต์กล่าวเช่นไรบ้าง เจ้าได้บอกสิ่งใดใน
ปรารภนาของข้าไปตามจริงหรือไม่ โรหิตา?”

“หามิได้เพคะ หม่อมฉันมิได้กล่าวให้บิดาทราบถึง
พระประสงค์ของใต้ฝ่าพระบาท เพียงแต่เลียบเคียงทาบตามดู
เท่านั้น มหาราชจะให้กษัตริราชน้อยใหญ่ที่มาชุมนุมทัพอยู่ยัง
เทวทหะนครนี้เสด็จกรีธาพลออกไปยังทุ่งพยุหะจินสา
ทำที่ประหนึ่งว่าออกล่าราชสีห์ โดยมุ่งที่จะสืบค้นหารังของ
โจรเดิรภัยแห่งผาสังห์คำรณแลทำลายล้างให้พินาศ แลในกีฬา
ล่าสิงห์ที่ใช้เป็นฉากลงเพื่อปราบกองโจรนี้ ท้าวเธอประกาศ
โดยเปิดเผยให้ใต้ฝ่าพระบาทเสด็จไปในกระบวนด้วย เพื่อหวังที่
จะให้เป็นกำลังใจของอริราชทั้งหลาย แต่จะให้หม่อมฉันไปแทน
ใต้ฝ่าพระบาทในพระนามของมกุฎราชกุมาริอำพรางตากษัตริย์
ทุกองค์ในลักษณะเดียวกับที่ได้ลงทัตสยในครั้งหนึ่ง ทั้งนี้
เนื่องจากภยันตรายที่จะเผชิญในระหว่างทางนั้นมีอยู่มาก
หม่อมฉันได้หว่านล้อมกับบิดาเพื่อจะหยั่งเสียงดูว่าความ
ประสงค์ของใต้ฝ่าพระบาทที่จะชุ่มช่อนเสด็จไปด้วยนั้นเป็นผล
ประการใด ปรากฏว่าหมดหนทางโดยสิ้นเชิง รหัสเหตุนี้ทราบ
กันแต่เพียงบิดาของหม่อมฉันแลองค์มหาราชเท่านั้น”

“โรหิตา” สُرเสียงเครื่องระริกอย่างอัศจรรย์คับแค้นพระทัย
แผ่วมายังนางผู้ครองบาทรักรสนิทาใกล้ชิด

“กรรมเวรอันใดหนอที่ทำให้ข้าถือกำเนิดมาภายใต้พิชัย
จักรของพระชนกนาถขัตติยวงศ์อารยัน ผู้ตลอดเวลามีพระทัย
ฝักใฝ่ลุ่มหลงอยู่แต่ในกิจอันมิสงบโดยมีรู้ต้นสายปลายเหตุ
ข้าเปรียบประหนึ่งเหยื่ออันน่าสมเพชให้พระชนกใช้เป็นชนวน
แห่งสงคราม ล่อความหายนะวิบัติมาสู่แผ่นดินเสมอมา โดยที่
ข้าเองจะได้รู้สึกตนแต่สักน้อยก็หาไม่ได้ ยามาระดินามนี้หรือที่จะ
เป็นต้นเหตุให้ปฐพีลุกเป็นเปลวเพลิงทุกหัวระแหง พระบิดาลวง
ข้ามานักต่อนักแล้ว แลมิเคยเลยที่จะแจ้งให้ข้าได้ทราบ
แม้กระทั่งเมื่อคราวออกอุบายใช้ทาสยุให้เร่สัญจรไปทั่วแผ่นดิน
โดยเอาตัวเจ้าปรากฎกายให้ทาสยุเห็นในนามของข้า แลมา
ครั้งนี้ก็เช่นกัน โรหิตา มันมีอยู่หนทางเดียวเท่านั้นที่ข้าจะ
ออกไปเยือนทุ่งพยุคฉินสาถ์นเดียรถียในขบวนล่าสิงห์ครั้งนี้ได้
นั่นคือข้าแลเจ้าใช้อุบายในลักษณะเดียวกันกับพระชนกที่ลวง
กษัตริย์แลราษฎรทั้งแผ่นดิน ซ่อนเอาอีกชั้นหนึ่ง”

“โอ...ทေး!”

“โรหิตา รักข้า อย่าได้ขัดใจข้าเลย เพียงเท่านั้นเจ้าจะ
ปราณีข้าสักนิดมิได้เจียวหรือ เมื่อขบวนล่าสิงห์ออกจากพระนคร
เจ้าจงกลายร่างมาเป็นข้าในสายพระเนตรของพระชนก

แลจารย์ทัตต์บิดาของเจ้าเอง อยู่ภายในราชฐาน แลปฏิบัติ
กรณียกิจประจำวันแทนข้าเป็นปกติ อำพรางสายตานิลยา
พีเลียงไว้อีกชั้นหนึ่ง ส่วนข้าจะกลายเป็นเจ้าไปในขบวน
ล่าสิงห์แทนเจ้า พระชนกจะมีทรงทราบเป็นอันขาดว่าอุบายที่
เธอจะให้เจ้าไปในนามของข้า นั้น แท้จริงคือตัวของข้าเองได้ไป
ในขบวนนั้น พิบัติภัยทั้งหลายมิเป็นสิ่งที่ข้ากังวล แลจากการ
กระทำครั้งนี้ช่วยให้พระชนกสบายพระทัยขึ้นด้วยเชื่อมั่นว่า
ข้าคงอยู่ในพระราชฐานเป็นปกติดี ดีกว่าวิธีที่ข้าจะหลบหนี
ปลอมแปลงไปกับขบวน ข้าปลอมเป็นตัวของข้าเองนั้นดีที่สุดใน
แล้ว นิ่งอยู่ไย โรหิตา เอ่ยรับปากกับข้าสว่า เจ้าพร้อมแล้วที่จะ
กระทำตามคำสั่งของข้า”

โรหิตาเจียบงันอยู่ในอาการขบคิดหนัก เจ้าหญิง
กระวนกระวายพระทัยยิ่งนัก รับสั่งย้าถามมาหลายครั้ง ในที่สุด
บุตรีมหาราชครุกระซิบมา

“หม่อมฉันมิขัดพระประสงค์พะคะ แต่การหลอกลวง
อำพรางพระเนตรของมหาราชด้วยลักษณะการอันอกอาจเยี่ยงนี้
เป็นอกฤษณ์โทษ ผิว่าเธอทรงจับได้...”

“ข้าจะมารับอาชญาแทนเจ้าทุกประการ แลหากชีวิต ยามาระตียังมีสิ้น อย่าวิตกกังวลเลยว่าเจ้าจะได้รับอันตราย ในการกระทำครั้งนี้จากใคร”

“เทวี เมื่อเป็นพระปณิธานมานะแน่วแน่...ที่จะเสด็จไป ทอดพระเนตรการล่าสัตว์ครั้งนี้ หม่อมฉันโรหิตาก็พร้อมแล้ว ที่จะฉลองพระบาท หรือแม้แต่จะสละชีวิตแทนไม่ว่ากรณีใด ๆ ก็ยอมได้ แต่หวั่นนักว่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้น ในการสนทนากับบิดา เมื่อครู่ ทำให้หม่อมฉันสังหรณ์ใจจนมีอาจจะกล่าวถูก รอยราง เยี่ยงนี้...ค่อยๆ กรุ่นทวีขึ้นเป็นลำดับ นับตั้งแต่มหาราชทรงใช้ ให้ทัสสุยกออกเร่สัญจรและจับกุมชนเผ่ามีลักษณะทั้งหลาย ตลอดจนกระทั่งเรียกประชุมพลจากเขตแดนวันในอาณูภาพ ทั้งสิ้น”

โรหิตากล่าวเพียงนั้นก็ชะงัก แหงนหน้าขึ้นมองดูท้องฟ้า ที่กำลังดำมืดทุกขณะ รำพึงเบาๆ ว่า

“ราตรีนี้น่าจะเกิดเหตุร้าย...ในราชฐานอบอุ่นคับคั่ง สำเร็จสำราญยิ่งนัก ถ้ากษัตริย์ชาตินี้กรบทั้งหลายที่กำลัง สุขสันต์อยู่ในขณะนี้ทราบในสิ่งที่หม่อมฉันทราบ ทุกองค์คงจะ หันจอกสุรา แลสลัดนารีบำเรอออกไปห่างกาย ผวาจับดาบ...”

“โรหิตา” ยามาระตีทรงอุทานออกมาอย่างตระหนก
“เจ้าทราบสิ่งใดแลเจรจาเป็นปัญหาให้ข้าพณ์ใจอยู่เช่นนี้”

“นักโทษมีลักษณะในค่ายคุมขังทุกคนกำลังเตรียมที่ทำลาย
ค่ายแลจู่โจมเหล่าอริราชเจ้าแห่งแคว้นทั้งหลายซึ่งกำลัง
เปลืองค้อยู่ในขณะนี้ ภายใต้การช่วยเหลือของมีลักษณะสำคัญ
ผู้หนึ่ง มีนามว่าสินธุ แผนการทำลายคุกวางไว้พร้อมแล้ว เพียง
รอวาระเท่านั้น สิ่งนี้เป็นความลับที่บิดาของหม่อมฉันได้บอก
ด้วยความพรั่นพรึง แม้มหาราชเองก็หาได้รู้พระองค์ไม่ แต่บิดา
ของหม่อมฉันได้เตรียมซ่องนกลพวกมีลักษณะไว้แล้ว โดยเตรียม
กำลังพวกทหารส่วนหนึ่งรายล้อมสกัดไว้ทุกด้าน หากมีลักษณะทำ
ตามแผนการ ก็คงจะตายมิเหลือแม้แต่ชีวิตเดียว สินธุผู้นี้ปรากฏ
ว่าเป็นจารบุรุษที่ส่งมาจากศิลาดีให้ร่วมงานกับสุโณ ถูกจับได้
แต่อัสสกันท์ทรงขอภัยโทษไว้ ได้ย่อนกลับไปปลุกปั้น
อาศัยกำลังเผ่ามีลักษณะทางย่านเข็ญใจทำยเทวาลัย...
เตรียมทะเลงเข้าซึ่งนักโทษทุกคน ในจำนวนนักโทษมากมาย
เหล่านี้ มีกุเวรบิดาของทัสสุรวมอยู่ด้วย ความจริงกุเวรนั้น
แม้ได้ฝ่าพระบาทจะมีทรงทูลขอชีวิตไว้จากมหาราชเมื่อทิวาวาร
ท้าวเธอก็หาได้มีนโยบายที่จะประหารเสียไม่ นอกจากจะเอาตัว

ไว้เป็นประกันเพื่อบังคับใช้ทัสสยุเท่านั้น แต่หากกุเวรร่วมในการ
แหกที่คุกขังในคืนนี้ด้วย หวังว่าจะพลอยตายอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย”

“ข้าพยายามทุกวิถีทางแล้วที่จะช่วยชีวิตของมิลักขะ
พวกนั้น” ยามาระตีรับสั่งกระหืดกระหอบด้วยความพรั่นพระทัยยิ่ง

“แลเชื่อเหลือเกินว่าหากมิจิตที่จะก่อการร้ายใดๆ ขึ้นอีก
ข้าจะมิยอมให้ทุกคนถูกประหารเลย แต่ทว่า จิตอาวรีที่คิดจะ
สมานฉันท์ชนสองเผ่าของข้าคงจะปราศจากผลเสียแล้ว มิลักขะ
แลอารยันคงจะคิดจ้องล้างกันไปจนสิ้นแผ่นดิน โรหิตา ข้าจะทำ
สถานใดดีจึงจะระงับเหตุร้ายคืนนี้ได้ทันการณั้ ก่อนที่มีลักขะ
จะแหกคุกแลเกิดการฆ่าฟันกันขึ้นขนานใหญ่ ถึงบิดาของเจ้า
จะเตรียมพร้อมเช่นไรก็ตามที่ มิลักขะเปรียบเหมือนเสือที่หลุด
จากกรงขัง เมื่อหลุดออกมาแล้ว อย่าหวังเลยที่จะระย่อ
ยอมจำนน คงจะสยายเขี้ยวเล็บออกต่อสู้จนสิ้นฤทธิ์แลตายไป
เอง คิดแล้วหรือว่าจะเป็นการร้ายตายดังเช่นที่บิดาของเจ้า
คาดไว้”

“สิ่งนี้ทราบมาโดยกะทันหันนักแล้ว รวดเร็วเกินกว่าที่จะ
หาทางป้องกันไว้ได้ โอ!...ฟ้าคะนองก้อง แลฝนเริ่มจะโปรยแล้ว
หม่อมฉันคิดว่าเหตุร้ายคงจะเกิดขึ้นในสองสามอึดใจข้างหน้า

อัญเชิญเสด็จขึ้นปราสาทบรรทมเถิดเพคะ หม่อมฉันจะกลับออกไปเดี๋ยวนี้ พยายามหาทางระงับเหตุจนสุดความสามารถเท่าที่จะกระทำได้”

ขาดเสียงของนาง โรหิตาก็ดำดิ่งหายไปใต้อ่างน้ำนั้น ทันทีก่อนที่เจ้าหญิงจะรับสั่งสิ่งใดต่อไปได้ ประทับพระว่าพะวัง อยู่อึดใจเดียว พิรุณก็ซัดกระหน่ำ พร้อมทั้งคำรนสะเทือนเลื่อนลั่นเหมือนหนึ่งจะบอกวิฤตติกาลให้ทุกชีวิตที่กำลังมัวเมาสุขได้ทราบรหัส

ยามาระตีหมุนองค์กลับ เสด็จจึงอย่างรวดเร็วบ่ายพักตร์ กลับสู่ปราสาทไปในทันทีนั้น...

สิริลักษณะของราชกุมารีมหาศาลลับเงาไม้ ร่างที่ชุ่มอยู่ในซุ้ม กากะทิงสดับฟังเหตุแลพฤติกรรมอยู่ตลอดเวลา ก็แผ่นออกมาโดยเร็ว ฝนหนาเม็ดขึ้น พ้าคะนองแลบแปลบปลาบ แลอสุนีบาต กระหน่ำเปรี้ยงปร้าง กระชากฉลององค์แลเครื่องหมายประจำตำแหน่งยุพราชกบิลพัสดุ์ออกชุ่มชอนไว้ในพงไม้อันหนาทึบ เหลือไว้แต่สีดำนินทกลืนราตรี หย่อนกายลงในสระน้ำแลดำดิ่ง

หายไปในตำแหน่งที่โรหิตาหายไปเมื่อครู่นี้ด้วยอาการอันว่องไว
พร้อมกันถึงทะเลเจ้าชายสุรินทราก็วิ่งออกมาจากซุ้มไม้
คนละทาง เผชิญกันจิ้งห้าน้ำริมสระ

“ถึงคะ!” สุรเสียงตื่นเต้นของเจ้าชายดังมา

“ใต้ฝ่าพระบาท สุรินทร!”

“อา...สหายเอ๋ย เจ้าแลข้ากำลังเผชิญกับปัญหาลึกลับอยู่
เช่นเดียวกัน เชื่อว่าเจ้าคงจะสะกดติดตามร่างนั้นมาพร้อม ๆ กับ
ข้า จนกระทั่งได้เห็นแลได้สดับทุกสิ่งทุกอย่างหมดสิ้นแล้ว ข้าจะ
สะกดติดตามร่างนั้นไปจนถึงที่สุด เจ้าจะมากับข้าหรือไม่?”

“ข้าพระบาทจะมียอมกลับหลังแม่แต่ก้าวเดียว หากสิ่งที่
เกิดเป็นปริศนาประหลาดนี้ยังมีคลี่คลาย อย่า สุรินทร...
อย่าเสด็จลงไปในสระนั้น เพราะมันเต็มไปด้วยประตูกลใต้สระ
ผู้มีทราบรหัสจะขาดใจตายเสียก่อนที่จะหาทางโผล่ ตาม
ข้าพระบาทมาทางนี้เถิด เพราะได้สังเกตเส้นทางทะลุออกไปสู่สระ
เบื้องนอกโดยปิ่นขำมกำแพงไว้แล้ว”

โดยมิได้เจรจาสิ่งใดต่อกันอีกเลย ทั้งสองจูงมือกันวิ่งฝ่า
ความมืดมิดของรัตติกาลอันคลุมม่านฝนไปทางหนึ่งโดยเร็ว

บทที่ ๕๖ มิลักษณะหัตถรณ

เสียงฆ้องสัญญาณบอกผลัดเวรลอยแว่วเข้ามกระทบโสต
ของนายมายากรผู้มีอายุ ไล่หลังมาด้วยเสียงอสุณีบาตซึ่งฟาด
กระหน่ำปานพสุธาจะถล่ม เศษอิฐจากที่คุ่มขังอันที่บเบื้องบน
ร่วงพรูลงมาสัมผัสหน้า อากาศเย็นเยือกพัดกระโชกมากระทบ
ผิวกายพร้อมด้วยละอองน้ำเย็นน้ำ บรรเทาความอิดโรยร้อนรุ่ม
ลงบ้างเพียงแต่น้อย

เสียงผีทำย่าหนักๆ แลฝึกดาบแกว่งกระทบกันดังอยู่
หน้าประตูลูกกรงเหล็กมหึมา และมีเสียงพูดจาซุบซิบพึมพำ
นานๆ จะแว่วเสียงสิงโตคำรามมาจากกรงใหญ่มีห่างไกลออกไป
นัก ณ สถานคุ่มขังอันมืดมิดดูขมอเวจี เมื่อสะดุ้งตื่นจากภวังค์
กุเวรพอจะทราบโดยญาณสำนึกกว่าเป็นระยะเริ่มต้นแห่งราตรี
ฉ่ำฝน แลเวรยามควบคุมเพิ่งจะผลัดเปลี่ยนตามวาระ
ด้วยประสาทอันตึงเครียดทุกส่วน ซึ่งอยู่ในสภาพทรมาณนัก
กุเวรสำเหนียกในเสียงหนึ่ง ดังมาจากเบื้องสูง แหบต่ำ
เบาแสนเบาประหนึ่งจะเป็นภูตผีกระชิบรหัสเหตุ ลอยมาพร้อม

กับกลิ่นสาบสาาง นายมายากรสะท้อนเยือกขึ้น แลดวงตาสว่าง
โพลงในความมืด...

“มีลักษณะทั้งหลาย! ตื่น...ตื่นให้พร้อมกัน แลรอวาระ...
มีลักษณะ ตื่นเถิด”

เสียงเช่นนั้นเคยชินกับโสตของกูเวยแลแผ่มาถึง
ทั้งหลายมาเป็นอันดีแล้ว บัดนี้มันตั้งขึ้นอีก ตั้งขึ้นใน
คุกแดนประหารของพิษณุมหาธาเรณัลยังนัก บางครั้งชัดเจน
บางครั้งก็แผ่วจางหายไป ในบรรยากาศอันหนาที่บ กูเวย
คงเบิกดวงตาแลเงาโสตที่จะสดับรับฟังทุกสิ่งต่อไป มีนานนัก
มีเสียงคล้ายคางคกกระพือปีก แลมีดวงทับทิมคู่หนึ่งส่องแสง
แวววาวอยู่เหนือช่องกำแพงที่มีลูกกรงเหล็กกั้นอยู่เบื้องบน
ด้วยสายตาอันชินกับความมืดเป็นอันดี กูเวยอุทานออกมาด้วยความ
ปิติแลประหลาดใจยิ่ง ด้วยจำได้แม่นยำว่ามันเป็นดวงตา
ของเหี้ยวราตรีของตนเกาะกระพือปีกอยู่บนช่องโหว่นั้น
จ้องดวงตาวาวแห่งความภักดีสัตย์ซื่อลงมายังผู้เป็นนาย
กูเวยรวบรวมกำลังที่เหลืออยู่ผงกศีรษะแลพยุ่กายขึ้นจาก
พื้นธนาคารอันหนักอึ้ง

“พยัคฆินสา! อา...ลูกรักของพ่อ เจ้าหลุดออกจากกรง
แลตามมาได้อย่างไร ใครบอกเจ้าว่าข้าตกอยู่ในน้ำมือของ
จักรพรรดิหิณชาติ ไปเสียเถิด พยัคฆินสา มีหนทางใดที่ข้าจะ
หลุดรอดออกไปได้อีกแล้ว นอกจากรอความตาย ส่วนเจ้าจง
ติดตามค้นหาทาสสย บอกรให้ทราบด้วยว่า กุเวรผู้เป็นบิดา
สิ้นชีวิตแล้วด้วยมือของพิษณุมหาราช แต่เผ่ามีลักษะยังไม่สิ้น...
จนกว่าจะได้เลือดของพิษณุมาล้างรอยแค้น”

เหยี่ยวเลี้ยงด้วยอาคมส่งเสียงร้องเบา ๆ บินวนเวียนอยู่
รอบ ๆ ช่องโหว่ และแล้วก็ถลาลงหายไป ขณะเดียวกันกับที่
เงาดำใหญ่แลแก้วทับทิมสว่างโรจน์อีกคู่หนึ่งปรากฏขึ้นแทนที่
พร้อมเสียงประหลาด

“มีลักษะยังมีสิน!...มีลักษะยังมีตาย ตื่น...ตื่นเถิดสหาย”

กุเวรผละ ปักษาทูตมรณะเจ้าของเสียงในลีลาของมนุษย์
ผงาดปีกกลอดดวงตาพุดเห็นประจักษ์ชัด สายดวงหน้าไปมา
ประหนึ่งจะปราศรัยกับกุเวร อึดใจหนึ่งก็บินลงหายไปพร้อม
กับเสียงหัวเราะแหบ ๆ ที่ไถลออกไปเป็นลำดับ ค้างคาวแลหนู
ตลอดจนแมลงที่วิ่งอยู่ขั้วไขว่ซุบซิบเสียงราวกับจะเป็นเสียง
นัดแนะนักโทษมีลักษะทั้งหลาย บอกกันต่อ ๆ ไปเพื่อรอวาระ

คล้ายจะเกิดจากอุปาทานในโสถอันไวต่อสรรพสำเนียงของกุเวร ได้สดับเสียงเคลื่อนไหวแผ่วๆ ในกลุ่มของนักโทษเฝ้าเดียวกัน ซึ่งถูกคุมขังอยู่ในห้องมิห่างไกลออกไป โดยมีลูกกรงเหล็กกันแลมีเสียงโซ่ตรวนเครื่องพันธนาการถูกสาวอย่างระมัดระวังดังเป็นจังหวะ กุเวรตื่นเต้น ประสาททุกส่วนเตรียมพร้อม... ในที่สุดก็พยุงกายคืบคลานกระเสือกกระสนไปยังลูกกรงกันที่คุมขัง สอดสายสายตาลอดช่องโหว่ไปยังกลุ่มนักโทษที่ถูกร้อยโซ่ติดกันอยู่ นายมายากรอัครจริยไจระคนปีติเหลือที่จะกล่าว...

ถูกแล้ว มีลักษณะทุกชีวิตตื่นพร้อมกันหมด แลในลักษณะทำที่อันเชื่องซึมซบเซา ดวงตาของทุกคนสว่างในความมืดใช้มือสาวโซ่ที่พันธนาการข้อเท้าอย่างเจี๊ยบเจี๊ยบต่อๆ กันไปเป็นทางยาวเหยียด เครื่องจองจำทุกชิ้นถูกตะไบไว้เรียบร้อยพร้อมที่จะหักสะบั้นเป็นผงหากสลัดเมื่อใด ขณะนั้นหน้าห้องมีเสียงถอดสลักออก กุเวรสะดุ้งหันกลับมาโดยเร็ว ร่างของผู้คุมคนหนึ่งเคลื่อนเข้ามาอย่างแผ่วเบา แลออกเสียงเรียกนามกุเวรจากสำเนียง กุเวรทราบชัดในทันทีว่าเป็นมีลักษณะอุกอาจปลอมแปลงเข้ามา

“ระวังตัว!” เสียงนั้นกระซิบเบาที่สุด

“มีลักษณะทุกคนพร้อมแล้ว กำลังคอยอาณัติสัญญาณจาก ธนูเพลิงที่จะยิงเข้ามา อาวุธทุกชนิดซ่อนไว้พร้อมแล้วทาง สนามสิงห์”

ตะไบเหล็กคมกริบโยนมาหล่นอยู่ตรงหน้าของกุเวร นายมายากรคว้าเครื่องมือที่จะให้อิสราภาพจากพันธนาการที่ทันทิถามโดยเร็วว่า

“สหายร่วมเผ่า ใครใช้ให้เจ้าเข้ามา!”

“สินธุ!”

เสียงนั้นตอบ แล้วเจ้าของร่างก็ถอยหายออกไปในทันที กุเวรชะงัก นามสินธุสร้างความระแวงแคลงใจขึ้นในทันใด สินธุผู้มีลับลม ซึ่งหลุดเป็นอิสราภาพไปได้แล้ว โดยอัสสกันท์กษัตริย์อารยันผู้ขอพระราชทานอภัยโทษให้ ไฉนจะย้อนกลับมาเกี่ยวเผ่า มีลักษณะ ชะรอยจะซ่อนกลด้วยอุบายเร้นลับอะไรกับตนกระมัง หนอ อนึ่งเล่า บุรุษเผ่ามีลักษณะผู้มีนามว่าสินธุผู้นี้ ติดตามค้นหาตนมาเป็นเวลานานด้วยความพยายามยิ่งยวดด้วยจุดประสงค์ บางสิ่งบางอย่าง การช่วยเหลือครั้งนี้อาจจะมุ่งให้ตนเข้าไปอยู่ใน

อึ้งมือด้วยความพยายามเดิมก็เป็นได้ ดำริเช่นนั้น
เปลี่ยนความคิดในทันใด ปลงใจแน่ว่าจะมีแหงออกไปตาม
หนทางที่สินธุนัดแนะไว้โดยอาณัติสัญญาณ แต่ก่อนอื่นรีบให้
อิสรภาพแก่ตนเองโดยเร็ว เพียงครู่เดียวกุเวรก็ปลดโซ่ตรวน
ทุกชิ้นออกจากมือแลเท้าได้ คลานมาทางอีกช่องหนึ่งอันเป็นที่
ทรมานของสุโณ เห็นจารบุรุษจากศิลาเวตีหลุดพ้นจาก
เครื่องพันธนาการเรียบร้อยแล้วในสภาพเดียวกัน กำลังเดิน
กระสับกระส่ายอยู่ไปมา ยิ่งแน่ใจว่าสินธุจะต้องใช้อุบายลง
พวกตนเป็นแน่ หันหลังกลับปราดไปยังนักโทษมิลักขะทั้งหลาย
เพื่อจะยับยั้งมิให้อี้ออกไปตามนัดแนะ แต่กุเวรเข้าไปเสียแล้ว!

ฟ้าผ่าสะเทือนเลื่อนลั่นอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับธนูเพลิง
จากที่ใดมิปรากฏ ก็พุ่งสว่างแดงโร่แหวกอากาศผ่านไปในความ
มืดมืด ลำดับนั้นโซ่ตรวนทุกชิ้นก็หักพินาศ นักโทษมิลักขะ
ทั้งหลายทะยานเข้าใส่ประตูเหล็กที่ถอดสลักคอยที่อยู่ก่อนแล้ว
ราวกับสายน้ำเชี่ยวทำลายทำนบเปิดอ้าออกในทันใด และแล้ว
ความอึ้งอลงโกลาหลก็อุบัติ เสียงโห่ร้องปานจะถล่มคุก มิลักขะ
ผู้ตกเป็นนักโทษทั้งหลายหลุดรอดจากที่จองจำได้แล้ว พวกนี้วิ่ง
ประดังออกไปสู่ลานเบื้องนอก ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้า
อยู่พินาศเป็นจุณ บ่ายหน้าไปยังสนามสิงห์อันเป็นแหล่งซ่อน

อาวุธตามนัดแนะ แต่แล้วยังมีทันจะถึงจุดหมาย ธนูจากทหาร
อารยันที่ชุ่มคอยที่อยู่ก่อนแล้วก็ปลิวปานท่าฝนสัดกันหน้าไว้
ล้มลงต่ำดินราวกับใบไม้ร่วงเมื่อคิมหันต์

กูเผลอมองเห็นเหตุการณ์นั้นโดยตลอด ตะโกนสุดเสียง
สั่งเปลี่ยนทิศทาง แต่บรรดามีลักษณะป่าเลือดเหล่านั้นมิได้สดับ
เสียงของกูเผลอเสียแล้ว พวกกันวิ่งประดาหน้าเข้าหาธนูล้มตาย
ทับถมกันโดยปราศจากความครั่นคร้าม ด้วยจุดประสงค์ที่จะไป
ให้ถึงที่ซ่อนอาวุธโดยเร็ว ฉากทะเลสมบอบนองเลือดระหว่าง
มีลักษณะซึ่งมีเพียงมือเปล่า แลทหารอารยันของจารุทัตต์
ผู้ชุ่มคอยสังหารอยู่ก่อนแล้วจึงอุบัติขึ้นอย่างน่าสยดสยอง

สุโณนั้นพะว้าพะวัง แต่แล้วก็วิ่งตามขบถมีลักษณะเหล่านั้น
ออกไป คงเหลือแต่กูเผลอเพียงผู้เดียวที่หลบซ่อนอยู่ในที่จงจำ
แห่งเดิม

ขณะนั้นเอง โรงคชสารของมหาราชก็ถูกมือลี้ลับ
ซึ่งรอคอยโอกาสอยู่ จุดไฟขึ้นลุกสว่างโรจน์อย่างรวดเร็ว
ท่ามกลางสายฝน...ประกายเพลิงสงครามมีกล้าแดงจับท้องฟ้า
ดูน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก คเชนทร์ส่งเสียงแปร่แปร้นทำลายเพนียด

สลัดปลอกออกด้วยความตื่นตระหนกแลบ้าค้าง ตะลุดออกมา
จากโรงในทันใด ความอลหม่านปั่นป่วนทวีขึ้นอีกเป็นอเนก

เทวทหะสะเทือนขึ้นทั้งพระนคร สัญญาณภัยย่ำสนั้น
ไปทั่ว ฝึ้ทำม้ดำรงระรัลัน ภาวะวิกฤติรุนแรงขึ้นทุกขณะ แลมีมี
ที่ท้าวจะยุติลงโดยง่าย นอกจากจะเพิ่มขึ้น บัดนี้นักโทษมิลักชะ
ได้มาถึงยังตำแหน่งที่ซ่อนอาวุธตามนัดแนะแล้ว ดังนี้ภาพของ
การห้าหั้นบั้นชีวิตจึงเกิดขึ้นอย่างดุตันยั้ง ทั้งหมดแกว่งอาวุธ
เข้าใส่ทหารอารยัน พยายามจะแหกออกสู่เบื้องนอก
ขณะเดียวกันกับที่ทหารอารยันหนุนรายล้อมเข้ามาทุกด้าน
เลือดหลังแดงฉานปะปนกับน้ำฝนที่เจิ่งนองไปทั่ว รอบด้าน
จุดเพลิงขึ้นลุกโรจน์ราวกับเกิดสงครามกลางเมือง สัตว์เลี้ยง
นานาชนิดภายในสนามประลองถูกปล่อยแลวิ่งแตกตื่นเพ่นพ่าน
ไปทั่ว อึงอล วุ่นวายยิ่งนัก

สนามประลองยุทธ์เมื่ออรุณที่ผ่านมา บัดนี้ได้กลายเป็น
สถานที่รองรับมิดสัญญา สภาพสับสนอลเวงจนมีอาจจะจำได้ว่า
ใครเป็นใคร กำลังของนักโทษมิลักชะนั้นมีอาจจะประมาณได้กับ
ทหารหลวงของพิษณุมหาธาฯ แต่ความปั่นป่วนที่เกิดจาก
พระเพลิงแลสรรพสัตว์ซึ่งถูกปล่อยให้เกิดความวุ่นวายในขณะนี้

เป็นเครื่องช่วยในการสู้รบหลักได้ดี กระนั้นก็ยังตกอยู่ในที่ล้อม แลถูกรุกไล่ประชิดเข้ามาทุกด้าน คุณกันไม่ได้ ต่างคนต่างตีแหกหนีเอาตัวรอดกันไปคนละทิศละทาง แต่แล้วก็พบกับวาระสุดท้ายอย่างชาติเสือ เมื่อทหารหลวงโอบตลบตีต้อนเข้ามาขยี้เสียในที่ล้อม

คุณหิมาที่จองจำนักโทษของพิษณุมหาราช บัดนี้ได้ถูกทำลายพังลงเป็นแถบๆ ค่ายเก็บอาวุธโรงพอนหญ้าฆ่าแลช้างถูกเผาผลาญวินาศ พายุพัดโหมกระหน่ำทุกทิศช่วยให้ประกายเพลิงโชติช่วงจับท้องฟ้าอันฉ่ำฝนดูน่าสะพรึงกลัวยิ่งนักทหารหลวงพะว้าพะวัง ไม่มีระเบียบ แลเริ่มจะขวัญเสียในภาวะฉุกเฉินที่อุบัติขึ้นโดยมิคาดฝัน บ้างก็ตรงเข้าดับต้นเพลิงที่กำลังลุกโรจน์ บ้างก็สกัดกันต่อสู้ฆ่าฟันกับนักโทษหลายคุก บ้างก็ต้อนจับช้างม้าที่แตกตื่นวิ่งเตลิดบุกตะลุย สร้างความโกลาหลระส่ำระสายไปทั่ว จากการวางเพลิงลี้กลับแลปล่อยสัตว์ให้แตกออกจากคอกวิ่งตะลุยปะปนอยู่เช่นนี้ เป็นนิมิตอันดีเข้าข้างฝ่ายมัลลิกะยิ่งนัก เพราะทหารอารยันมิเป็นอันสู้รบสกัดกัน เพราะมัวปั่นป่วนอลเวงอยู่ เปิดโอกาสให้มัลลิกะบุกกระหน่ำเช่นฆ่าได้ถนัดมือยิ่งขึ้น

กุเวรผู้แผ่กายสงบนิ่งอยู่ในมุมมืดของที่คุมขัง มองเห็น
เหตุประหลาดที่เข้าข้างฝ่ายมิลักชะโดยตลอดด้วยความ
สนใจยิ่งนัก เสียงโห่ร้อง เสียงอาวุธกระทบกัน ระคนกับ
เสียงครวญครางของพระเพลิงสอแทรกมากับพายุฝน ซึ่งกำลัง
กระหน่ำหนักยิ่งมีฟังมิเป็นสำ คะเนมิฎกว่าต้นเหตุแห่งความ
อลหม่านที่เกิดขึ้นเพื่อช่วยเพิ่มความวุ่นวายเป็นประโยชน์
แก่ฝ่ายมิลักชะในขณะนี้มาจากผู้ใด หลายต่อหลายครั้งที่
นายมายากรหัวหน้าขบถจะวิ่งถลาออกไปยังการประจัญบาน
นองเลือดดุดันนั้น แต่เมื่อคิดถึงสินธุทำให้ต้องชะงักหลบแผ่
กายอยู่กับที่ มีอาจหาญพอที่จะออกไปได้

ส่วนนายวาณิชผู้มีนามว่าสินธุ นั้น ถือโอกาสตอนเกิดการ
ต่อสู้กันอย่างตะลุมบอนแลภาวะอลเวงอันเกิดจากการวางเพลิง
ลี้กลับปลอมกายปะปนอยู่ในกลุ่มนักโทษมิลักชะ ตะลုပ်ไปใน
กลุ่มทหารอารยันเพื่อค้นหากุเวร

มิลักชะทุกชีวิตเหี้ยมฮึกเคียดแค้นยิ่งนัก กวัดแกว่งอาวุธ
ประจัญกับทหารอารยันโดยมิได้คำนึงถึงชีวิต นอกจากจะบุก
กระหน่ำไปเบื้องหน้าด้วยวาระซึ่งได้รอคอยมาด้วยความ
กระหาย ทหารอารยันแม้จะมีจำนวนมากกว่าแลอาวุธครบมือ

แต่ในการจู่โจมกะทันหันรวดเร็วประกอบกับสิ่งแวดล้อมที่
ทำลายขวัญรอบด้าน ทำให้แตกกระจัดกระจายยับเยินล้มตาย
ราวกับใบไม้ร่วง

จะอย่างไรก็ตาม ทุกด้านถูกกำลังมหาอำนาจล้อมไว้
หมดสิ้นอิทธิต่างหลายซึ่งกำลังเรื้องอยู่ในราชฐานใกล้เคียง
กับที่เกิดกบฏยึดตึ๊งงักไต้สตี เสด็จออกมาจากท้องพระโรง
ในทันที กระจายกำลังออกคุมพลหนุนเนื่องเข้ามาระงับเหตุร้าย
พิษณุมหาราชประทับอยู่บนปราสาทชั้นใน ทอดพระเนตร
แสงเพลิงที่ลุกจذبอบฟ้าแลสภาพอิงอลเบื้องล่างด้วยความ
เกรี้ยวกราดพิโรธกริ้วนัก ที่เห็นนักโทษมีลักษณะหลุดพ้นจาก
ที่คุมขัง ก่อความวุ่นวายร้ายแรงขึ้น โดยที่มีทรงคาดถึงมาก่อน
แผดสิงหนาทตะโกนก้อง บัญชาสั่งให้บรรดากระษัตริย์แลขุนทัพ
ทั้งหลายระดมพลเข้าระงับเหตุให้จงได้

พวกขบถมีลักษณะที่แหกค่ายขังล้มตายลดจำนวนลง
เป็นลำดับส่วนที่เหลืออยู่ก็กัดฟันต่อสู้อย่างทรหดต่อไป
กลางวงล้อมหนาแน่นรอวาระสุดท้ายที่จะมาถึง สิ้นธมมหน้า
จนมิอาจจะมีใครจำได้ กระวนกระวายใจยิ่งนักที่มีอาจจะค้นหา
ตัวกูเวรพบ ภาวะคับขันใกล้เข้ามาทุกขณะ มองเห็นถนัดใน

ความอปราย่อยยับของขบถมีลักษณะที่จะมาถึงในระยะอันใกล้ เพราะกำลังที่ด้อยกว่าจนมีอาจจะประมาณได้ กัดฟันกัดแกว่ง หอกประหัตประหารพันตูอยู่กลางวงล้อมของทหารอารยันต่าง ๆ แคว้นที่หนุนเนื่องเข้ามาราวกับคลื่นสมุทร ด้วยฝีมือ อันแคล่วคล่องแลเรื่องอานุภาพซึ่งแอบซ่อนอยู่ในวรรณะวาณิช โดยมีใครล่วงรู้มาก่อน ย่ำตะลุยไปทางใด ทางนั้นลู่ระเนน ยับไปด้วยความเกรียงไกร ทหารอารยันที่ขวางหน้าจู่โจม หมายจะสังหารอยู่ต่างผละลงจากหลังม้าตัวดีน มีอาจจะเข้า ติตตัวสินธุได้ แต่แล้วก็เผชิญหน้ากับอัสสกันท์แห่งวิชัยญา ผู้โผนม้าเข้ามาอย่างหมายมั่น สินธุยับหอกหมายจะพุ่งอาวุธ อันเจนมือสังหารเสีย ทว่าชะงัก เปลี่ยนใจชักม้ากลับ ผละหนีอัสสกันท์ไปโดยเร็ว เกรงว่ากษัตริย์วิชัยญาจะจำหน้า ตนได้

อัสสกันท์ร้องสั่งให้ทหารสกัดสินธุไว้ แลตนเองขับม้าไล่ หลังมากระชั้นชิด ทหารสามสี่คนชักม้าเข้าสกัด แต่แล้วก็ถูก หอกเรื่องอำนาจของสินธุปลิดชีพร่วงจากหลังม้าเป็นระนาว นายวาณิชผู้ลี้กลับเผ่นม้าเข้าไปกลางกลุ่มมีลักษณะที่กำลัง ประจัญบานอยู่กับทหารหลวง แล้วพลิกกายลงจากหลัง ปล่อยม้าให้วิ่งกระเจิงไปเบื้องหน้า ลวงพระเนตรอัสสกันท์

ซึ่งติดตามมาไม่ลดละ ตนเองใช้ดาบฟาดฟันตีแหวกวงล้อม
ปายหน้าไปทางคุกอันติดอยู่กับสนามสิงห์ แต่หาได้พ้นจาก
สายพระเนตรอันคมกริบของอัสสกันท์ไม่

กษัตริย์แห่งวิธัญญาห้อม้าติดตามมาอย่างหมายมั่น
กระสันพระแสงหอกในพระหัตถ์แน่น หมายถึงจะพิฆาตสินธุ
ให้จงได้ โดยเข้าพระทัยว่าเป็นนักโทษมีลักษณะที่มีฝีมือคนหนึ่ง
เสียงฝีเท้าม้าที่ควบสนั้นติดตามมา บอกให้สินธุตระหนักถึงภัย
เป็นอย่างดี วิ่งเต็มฝีเท้าเพื่อให้พันรศมีหอกของอัสสกันท์

ขณะนั้นเองพญาคชสารของพิษณุมหาราชตัวหนึ่งตื่นไฟ
ร้องแปร่แปร่นวิ่งซุงวงสวนมา ไหลเหยียบขยี้ทั้งทหารอารยัน
แล่นักโทษมีลักษณะแหลกลาญมีเลือกหน้า นายวาณิชผู้มีฝีมือ
วิ่งหลบอัสสกันท์ตรงดิ่งเข้าไปที่พญาคชตกมันนั้นทันที
ร้ายพระเวทเรื่องรณสะกดไอยราบำมัน แล้วถาโถมขึ้นเหยียบงา
ก้าวขึ้นไปนั่งบังคับอยู่บนคอคอเชนทร์ประจัญศึก พญาคชต้อง
เตโชยคะอันขลังตกอยู่ในอำนาจสะกดในบัดดล ส่งเสียง
โกญจนาทก้อง ซุงวงขึ้นปราดเข้าใส่อัสสกันท์ผู้ควบม้ารี้เข้ามา

กษัตริย์แห่งวิธัญญาตกพระทัยยิ่งนัก ชักม้าหลบทางจร
ของคชสารไปทางหนึ่ง สินธุมิได้รอช้า ไสช้างบังคับเข้าชน

กำแพงคุกพังทลายเป็นภัสมธุลี ค้นหาตัวกูแหวด้วยความร้อนใจ
มีอาจจะมืทหารอารยันต้านหน้าสินธุติต เพราะฤทธิ์ร้ายแห่ง
คเชนทร์เฒ่ามัน

ลำดับนั้นเอง ความตื่นโกลาหลก็อุบัติขึ้นอีกเป็นทวีคูณ
เสียงทหารอารยันร้องโวยวายระคนกับเสียงคำร่นสะเทือนก้อง
ของสิงโตแว่วเข้ามาใกล้ สินธุสะตั่งเหลือบขึ้นมอง ก็พบกับ
ความอัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว

ทหารอารยันที่สกัดล้อมมีลักษณะทุกด้านแตก
กระจัดกระจายออก ผุ่งสิงห์เลี้ยงของพิษณุมหาราชเหลือที่จะ
คณานับวิ่งไล่มาเบื้องหลัง ส่งเสียงดุร้ายเขย่าขวัญกระโจนเข้า
ตะปบกัดทหารพัลวันดุขลุมนยั้งนัก

สิงห์หิวเหล่านั้้นหลุดออกมาจากที่คุมขังอย่างประหลาด
แลเหมือนจะมีอำนาจลึกลับชนิดหนึ่งบังคับอยู่เหนือ
สัตตชาติญาณ ทุกตัวมิได้แตกกระเจิงออกไปสู่อิสระภาพ
เบื้องนอก หากแต่ปรีดิ่งเข้ากัดทหารอารยันที่รุ่มล่อมมีลักษณะอยู่
พร้อมทั้งเสียงคำรามกึกก้อง ทุกด้านที่ทหารหลวงรายล้อม
จุกอยู่แตกพ่ายกระเจิดกระเจิงด้วยหมู่สิงห์หลุดขัง

สาบสาบแลแก้วเสียงอันน่าสะพรึงกลัวของเจ้าแห่งสัตว์
เขย่าขวัญทุกชีวิตที่อยู่ในอาณาบริเวณให้ปั่นป่วนรวนเรไปทั่ว
ทั้งม้า คชแลคนที่สับสนซุลมุนอยู่ในขณะนี้ ส่งเสียงร้องก้องขึ้น
ด้วยความตระหนก พญาสัตว์มิได้เลือกหน้าว่าเป็นช้าง ม้า หรือ
ผู้คน เมื่อเผชิญอยู่เบื้องหน้าก็เผลอเข้าชนกัณฑ์ตึงเหวี่ยงฉีกเนื้อ
ออกเป็นชิ้น ก่อให้เกิดจุกฉะหลุมล้มตายเสียยิ่งกว่าการต่อสู้
ระหว่างนักโทษมีลักษณะแลทหารของพิษณุมหาราชหลายเท่า
พันทวี

ทั้งมีลักษณะแลทหารอารยันเป็นอันต่อสู้ เพราะมหาภัย
อันเป็นตัวกลางที่แทรกเข้ามาอย่างกะทันหัน...อา! ความวุ่นวาย
สับสนครั้งใดเล่าจะเทียมเท่าที่อุปบัติอยู่ยังสนามประลอง
แห่งกรุงเทวทหะ ณ บัดนี้ สิ่งใดที่เสี่ยงไว้เพื่อกินนักโทษของ
พิษณุมหาราชถูกปล่อยออกมาหมดสิ้น ไม่ว่าจะถูกขังอยู่
ตำแหน่งใด ณ บริเวณใกล้เคียงระส่ำระสายไปตลอดทั้งพระนคร

พิษณุมหาราชเองประทับตะลึงพรึงเพริด
จ้องทอดพระเนตรกลียุคประหลาดเบื้องล่างด้วยความพิศวง
พระทัยเหลือที่จะกล่าว กุเวรผู้หลบซ่อนอยู่ในมุมหนึ่ง ดวงตา
เบิกกว้างยืນตะลึงอยู่กับที่

ส่วนสินธูอยู่บนคอคชผู้วางแผนทำลายคฤกษิษณุมหาราช
ก็ตะลึงค้าง...อัคคีที่เถลิงโรจน์จับฟ้าแลสิงโตที่หลุดออกมา
เฟ้นฟานขบกัดคนอยู่ในขณะนี้ เกิดซ่อนแผนการของตนขึ้น
โดยมือลึกลับใด แลจุดประสงค์อันใด สินธูตระหนักชัดในทันทีว่า
เหตุร้ายที่แทรกขึ้นในขณะนี้หาได้เกิดขึ้นจากน้ำมือของฝ่าย
อารยันไม่ แต่ถ้าเป็นมิลักขะ...ก็จะเป็นผู้ใดเล่า

ฤทธิ์ร้ายของมันเป็นผลให้การประจัญบานกันอย่าง
ถึงเลื่อระหว่างทหารอารยันของพิษณุมหาราชแลขบถมิลักขะ
ต้องหยุดชะงักลงในบัดดล เปลี่ยนมาเป็นหลบหลีกแตกหนี
กระจัดกระจายป้องกันตนเองให้รอดพ้นจากเขี้ยวเล็บของ
สัตว์ร้าย มองดูมิรู้ว่าเป็นพวกใดฝ่ายใด

สนามสิงห์ด้านหนึ่ง กำแพงคูแลบอบบางที่สุดได้พังทลายลง
แล้วด้วยการฉุดลากของม้าสี เมื่อเขตกันสัตว์ร้ายราบลง สิงโต
ฝูงมหีมาซึ่งรอดอยอยู่ก่อนก็วิ่งกรูออกไปสู่สนามประลอง
ร่างดำสนิทกลืนราตรีซึ่งใช้ม้าฉุดทำลายกำแพงสิงห์ วิ่งอย่าง
รวดเร็วแฝงกายหลบซ่อนมากับฝูงสิงโตด้วย ประหนึ่งภูตผี
ปีศาจที่สถิตอยู่ในตัวของสัตว์ร้าย เพียงมีน่านัก ทหารอารยัน

ที่ล้อมรอบฆ่าฟันมีลักษณะกลุ่มสุดท้ายก็ถึงกาลพินาศ ด้วยเดชของ
เขี้ยวเล็บที่ทรงมหิทธิฤทธิ์เหนือกว่าอาวุธทั้งปวง แตกกระจาย
ออกไปคนละทิศละทาง ที่นี้มีทันก็ร่างกายแหลกย่อยยับ
ฉีกขาดออกเป็นชิ้น มีคณากับความหื่นกระหายดูดดื่มของ
เจ้าแห่งสัตว์ มีลักษณะรอดพ้นจากอาวุธของทหารอารยัน ผละหนี
พะว้าพะวังอยู่กลางสนาม

มนุษย์ผู้มากับสิงห์เปล่งเสียงสะท้อนก้องผิวดิวิล สังกด้วย
ภาษาสัตว์ให้ฝูงสิงห์มุ่งทำลายทหารอารยันต่อไป สำเนียงนั้น
เร็นลับเกินกว่าที่มนุษย์ใดจะสำเหนียกขัดได้ แต่กลุ่มสิงห์
ส่งเสียงโกญจนาทรับ เผนโผนผ่านร่างนั้นไปโดยเร็ว มุ่งเข้า
ตบกัดทหารอารยันโดยมิหยุดยั้ง

ร่างดำมีดินนั้นแหงนหน้าขึ้นหัวเราะก้องกับท้องฟ้าวิปริต
แลแผ่นขึ้นหลังม้าตัวหนึ่งซึ่งตื่นภัยวิ่งผ่านมา บังคับให้ห่อเหี่ยวด
ย่ำไปในกลุ่มของมีลักษณะแลอารยัน ผู้ลนลานกระเสือกกระสนหนี
สิงโตอยู่อย่างมิเป็นสำ สายตาอันลุ่มลึกวาวคมกริบก็สอดสายค้นหา
ไปทั่ว

หัวหน้าขบถมีลักษณะผู้หนึ่งยึดได้ม้าของทหารอารยันที่ถูก
ฆ่าตาย กวาดแกว่งหอกป้องปากตะโกนสั่งพวกมีลักษณะให้ถอย

ตกลงไปทางสนามสิงห์ ซึ่งไม่มีทหารอารยันเหลืออยู่เลย บัดดลก็เหือบเขม้นเห็นสุโณวิ่งตะลี้ตะลานอยู่กับพื้น ปะปนไปกับเหล่ามิลักขะทั้งหลายล้าหลังสุด จึงเตือนม้าวิ่งโฉบเข้าไปใกล้กำลังแรงที่วิ่งมาปะทะสุโณกระเด็นไปคลานอยู่กับพื้น พลังเงื่อหอกขึ้นสุดหล้า ตวาดก้องว่า

“ไอ้สุโณ! มึงจะกระเสือกกระสนไปไหนได้อีกเล่า มนุษย์ขายเผ่าเยี่ยงมึง เมื่อรอดจากมือของพิษณุมหาราชมาได้ ก็อย่าหวังที่จะรอดไปจากมือของมิลักขะ จงนอนติดอยู่กับแผ่นดิน อย่าได้รู้ผู้รู้เกิดเพื่อสร้างความหายนะให้แก่เผ่าอีกเลย ชั่วแสนกัลป์”

จากเสียงร้องด้วยความอาฆาตแค้นเรียกนามสุโณนั้น ทำให้ร่างดำสนิทบนหลังม้าโผนเข้ามาสุดช่วงตัว แลก่อนที่หอกในมือของมิลักขะผู้นั้นจะปักสุโณไว้กับพื้นปรุพี เจ้าของหอกก็ถูกสายบาศลอยมาวัดพันกายไว้แล้วกระซากพลัดกลิ้งลงจากหลังม้า โดยความรวดเร็วปานสายฟ้าที่สกัดกั้นช่วยชีวิตของสุโณไว้ก่อนเช่นนั้น หอกจากมือพลาดเป้าหมายไปเพียงองคุลีปักแน่นอยู่กับพื้น

สุโณพยุงกายลุกขึ้นได้อย่างหมดสติ วิ่งสุดฝีเท้าไป
เบื้องหน้า ร่างนั้นเดือนม้ารื้อเหยียดตามไปเบื้องหลัง
แกว่งสายบาตอย่างหมายมั่นเหนือศีรษะจนดูเป็นวงกลม
แล้วขว้างอย่างแม่นยำไปยังร่างของสุโณที่วิ่งล้าไปเบื้องหน้า
บาตอันขมึงปลิวไปกระหวัดพันรอบกายสุโณไว้ราวกับวงรัดของ
นาคราช และแล้วร่างของจารบุรุษแห่งศีลาวดีก็ลอยจากพื้น
ตามแรงม้าที่ควบตะบึงไปเบื้องหน้าโดยเร็ว

ก่อนที่จะถูกสาวขึ้นมาสู่มือเพียงเล็กน้อย ร่างของสุโณ
ถูกกระชากปลิวไปกระทบเสาต้นหนึ่งเต็มแรง สุโณร้องอุทาน
ออกมาได้เพียงคำเดียวก็สิ้นสติสัมปชัญญะ เป็นเวลาเดียวกัน
กับที่เจ้าของบาตกระชากตัวขึ้นมาพาดอยู่บนหลังม้าได้
พร้อมทั้งเสียงหัวเราะกึกก้องอย่างสมจินต์ ควบม้ารุดหน้า
ผละออกจากบริเวณอันวุ่นวายนั้นไปทางหนึ่งในทันที...

พิรุณลาฟ้ากระจ่างดาวสะพรั่งพรายแสงแซมสวรรค์
วิฤตติกาลผ่านพ้นไปแล้ว ทิ้งซากอันปรักหักพังของค่ายคุมขัง
เถาเถานของพระเพลิง แลซากศพเกลื่อนแผ่นดินเจิ่งน้ำระคน
โลหิตแดงฉานเนืองนองไปทั่ว

ขบถมีลักษณะที่แหกค่ายข้างตายเป็นเส้น เหลือแต่เพียงกุเวร
ผู้ถูกนำตัวมาทรมานอยู่เฉพาะพระพักตร์ของจอมราช
เพียงคนเดียว ส่วนสุโณสุณหายไป กำลังพลของท้าวเธอ
ถูกอาวุธแลเขี้ยวเล็บสิ่งจากข้ายมิดสัญญาที่ผ่านมามาตายยับ
เหลือที่จะคณานับ

กษัตริราชทั้งหลายที่ร่วมชิงชัยบาราบเหตुर้าย
เฝ้าเบื้องพระยุคลบาทอยู่ครบถ้วน เมื่อพระเนตรอัน
กว้างกระดังงาของท้าวเธอจ้องสำรวจไปยังสี่พระพักตร์
อันเคร่งเครียดเป็นริ้วเป็นรอยแลคว้นไฟของกษัตริย์ทุกองค์
จงนพระทัยย่นักที่ขาดทุษยนต์แห่งกบิลพัสดุ์แลสุรินทรา
แห่งรามคามไป ทั้งสองหาได้อยู่ในกลุ่มนั้นด้วยไม่ มิเพียงแต่
เท่านั้น แม้จะชักใช้ไล่เลียงเอากับภิงคะ ทหารคนสนิทของ
ทุษยนต์ ก็ปรากฏว่าภิงคะขาดหายไปด้วยเช่นกัน เป็นโอกาส
อันดีของอัสสกันท์ที่จะประกาศกองออกมาว่า

“ทุษยนต์แลสุรินทราหายไปไหนใด เมื่อก่อนเหตुर้ายจะ
เกิดขึ้นเพียงเล็กน้อย ข้าเห็นทั้งทุษยนต์แลสุรินทราหลบหน้า
ออกจากที่ชุมนุมหายไป แลจนกระทั่งบัดนี้ก็มีปรากฏตัว”

จากรับสั่งก่อให้เกิดปริศนาของอัสสกันท์เยียงนี้แล
พิษณุมหาราชมีรับสั่งให้ค้นหาเจ้าชายทุษยนต์แลสุรินทรา
โดยทันที ทุกหัวระแหงแห่งการประจัญบานนองเลือด
ที่ระเกระกะไปด้วยซากศพตลอดจนค่ายที่พักของเจ้าชาย
ทั้งสอง มีปรากฏพระองค์แม้แต่วีแวว อัสสกันท์ทูลขึ้นท่ามกลาง
เหล่ากษัตริย์แลนักรบอารยันทุกเขตแคว้นที่ประชุมพักพลอยู่
กลางราตรีกลียุคนั้นว่า

“พระเจ้าข้า อาชญามิพันเกล้า เกล้ากระหม่อมฉัน
อัสสกันท์ขอกราบทูล ในนามของจอมทัพแห่งเทวทหะนครว่า
ทั้งทุษยนต์แลสุรินทราผู้ซึ่งหายไปอย่างน่าพิศวงในราตรีนี้
น่าจะเกิดเป็นข้อสงสัยว่าเจ้าชายทั้งสองคิดขบถต่อ
เบื้องพระยุคลบาท ก่อเหตุร้ายขึ้น โดยทำอุบายปล่อยเหล่า
มิลักขะทั้งหลายให้หลุดออกมาจากที่คุมขัง เกิดการต่อสู้ฆ่าฟัน
กับทหารหลวงล้มตายลงเป็นอันมากตลอดจนก่อความวินาศ
วุ่นวายเผาผลาญเพื่อสร้างความระส่ำระสายบ้านป่วนขึ้น
หวังที่จะใช้กำลังของมิลักขะจู่โจมราชฐานเพื่อยึดอำนาจ
แต่เมื่อมิลักขะเหล่านั้นถูกทหารฆ่าตายลงหมดสิ้น เห็นว่าสิ่งที่
ตนคิดไว้จะไม่สัมฤทธิ์ผล จึงตีแหกหลบไป หม่อมฉันจะนำพล
ติดตามจับทุษยนต์แลสุรินทรามาถวายให้จงได้”

พิษณุมหาราชหรือพระเนตร ดำริขบปัญหาหนักหน่วง พระสติสัมปชัญญะไตรตรองอย่างระมัดระวังรอบคอบ พิจารณา ดูเหตุที่เกิดขึ้นด้วยพระปรีชาชาญอันสุขุมคัมภีรภาพ ให้เกิด ลังเลแลคลางแคลงพระทัยยิ่งนัก เสียงอัสสกันท์กล่าวโทษ ทุษยันต์แลสุรินทราย้ามาอีกด้วยเหตุผลซึ่งยกขึ้นประกอบ นานาชนิด แม้จะมีปลงพระทัยเชื่อ ก็ให้ฉงนสนเท่ห์ใน พฤติการณ์ของเจ้าชายทั้งสองยิ่งนัก เหลือบชำเลื่องไปทาง จารุทัตต์ เห็นมหาราชครูผู้ปราดเปรื่องเจียบจับหนึ่งขริม มิได้มี ท่าทีว่าจะเจรจากราบทูลแนะนำมาเช่นไร นอกจากจะจ้อง ดวงตาอันฉลาดจับอยู่ที่พระพักตร์ของอัสสกันท์อย่างพินิจอยู่ เช่นนั้น

ท้าวเธอให้ฉงนงเหลือที่จะกล่าว หันมารับสั่งถามกุเวร ด้วยพระสุรเสียงเป็นปกติว่า

“ดูก่อน กุเวร เมื่อทหารของข้าปราบชนบทแควที่คุมขัง พวกเจ้าได้หมดสิ้น พบว่าเจ้าคงสงบอยู่ในที่คุมขังเป็นปกติดีอยู่ โดยมีได้คิดที่จะหนีเลย บอกข้าซิ ด้วยกลใดเจ้าจึงไม่พยายามจะ หลบหนีในเมื่อเห็นช่องทางอยู่แล้ว”

กุเวรหัวเราะแผ่วต่ำ ทูลตอบย้อนรอยว่า

“ข้ารู้ว่ามิลักขะที่คิดจะหนีแลต่อสู้ทหารอารยันทั้งสิ้น
จะต้องตาย ข้ายังมีอยากตายเร็วนัก จึงมีคิดที่จะหนีออกไป”

พิษณุมหาราชทรงอึ้งไปครู่ ตระหนักในน้ำเสียงลงที่
แผ่ลงล้นของกุเวรดี ว่านายมายาการอำพรางความจริง
บางอย่างอยู่ด้วยไหวพริบแลความฉลาด แต่ก็มีความจะยัง
ทราบได้ว่าสิ่งที่กุเวรปิดบังไว้นั้นคืออะไร?

“มีใครสักคนหนึ่งเตรียมแผนการไว้ให้พวกเจ้าแหกคุก
พร้อมแล้ว เพียงรออาณัติสัญญาณ แลพวกเจ้าทุกคนก็รู้ตัวดี
จะบอกข้าได้หรือไม่ มันคนนั้นคือใคร?”

“ข้ามิเคยทราบมาก่อนเลย” กุเวรปฏิเสธโดยสงบ
จ้องสายตามีนซึมจับอยู่ที่สายพระเนตรของท้าวเธอโดยมิได้
ครั่นคร้าม

“ระหว่างที่มิลักขะพวกเจ้าทำลายค่ายขัง เจ้าเห็นสุโณอยู่
ในกลุ่มนั้นด้วยหรือไม่?”

“ข้ามิเห็น!”

กุเวรยืนกรานปฏิเสธอยู่เช่นนั้น แม้จะทรงชักใช้มาอีกหลายข้อ มายากรผู้มีอายุคงยืนคำเดิมปฏิเสธอยู่เช่นนั้น ก่อให้เกิดความขุ่นพระทัยแลทวิความฉงนสนเท่ห์ยิ่งขึ้น รับสั่งกับอัสสกันท์แผ่วเบา

“มันประหลาดแลลึกลับอยู่ อัสสกันท์เอ๋ย ทุษยันต์จะคิดร้ายต่อข้าด้วยวิธีการอันบัดซบเยี่ยงนี้เจียวรี ส่วนสุรินทราเลาก็ยังเด็กนัก ไฉนเลยจะร่วมมือกับทุษยันต์กระทำการร้ายนี้ขึ้นได้ ระหว่างที่เกิดเหตุทหารของกบิลพัสดุ์แลรามคามก็เข้าร่วมในการปราบปรามแข็งแรงดีอยู่ หากจะขบถไฉนจึงมิใช่กำลังของตนเข้าสมทบกับมีลักษณะดีหักออกไปเล่า อึ่ง ที่หลุดรอดไปได้ก็มีเพียงไอ้สุโณกาลีเท่านั้น มันหลุดหายออกไปอยู่ที่ใด โดยน้ำมือของใคร มันทำให้ต้องคิดอยู่ จารุทัตต์เจ้าจะมีพูดสิ่งใดที่เก็บเจียบอยู่ในหัวใจเจ้าขณะนี้ให้ข้ารู้บ้างเจียวหรือ”

ทรงหันมารับสั่งถามมหาราชครู จารุทัตต์ระบายลมหายใจยาวลึก ทูลมาเพียงว่า

“ราชะ เหตุร้ายที่เกิดขึ้นในราตรีนี้มีอะไรลึกลับซับซ้อนอยู่ยิ่งนัก เพราะหาได้เกิดด้วยแผนการหลายคูกของพวกมีลักษณะ

ที่จะมุ่งไปสู่อิสรภาพแต่อย่างเดียวไม่ มีบุคคลอยู่สองบุคคลที่ใช้
วาระเยี่ยงนี้ปฏิบัติงานของตนไปคนละจุดหมาย คนหนึ่งก็
เตรียมปล่อยพวกมิลักซะโดยมีอุบายไว้เรียบร้อยแล้ว พร้อมทั้ง
ให้สัญญาณโถมตีเมื่อถึงเวลานัด ส่วนอีกคนหนึ่งถือโอกาสที่
มิลักซะแลทหารหลวงตะลุมบอนกันอยู่ จุดอาคารโรงร้าน
ตลอดจนปล่อยสิงโตออกมาก่อความวุ่นวายซอมนกลแล้วจู่โจม
เอาตัวสุโณไป คนแรกข้าพระบาทพอจะรู้ว่าเป็นใคร แลด้วย
จุดประสงค์อันใด แต่คนหลังมีอาจจะทำนายได้ถูกเลย มีดงุนง
เหมือนอยู่ในกันเหวลึก จึงในขณะนี้จะมีขอพูดสิ่งใดก่อนทั้งสิ้น
จนกว่าจะแนนอนลงไป”

อัสสกันต์ตบพระหัตถ์ก้อง รับสั่งมาด้วยสุรเสียงอันดังว่า

“อา! ผีว่ะนั่น! ไซ้ร้ ข้ายิ่งแน่ใจมากขึ้น ในคำพูดของ
ท่านจารย์ทัตต์ บุคคลแรกที่คุณให้มิลักซะแหกคูกนั้นจะเป็นใคร
ก็ตามที่เถิด ไม่น่าประหลาดนัก เพราะย่อมจะเป็นพวกมิลักซะ
ที่คิดจะกุ่เฝ้าเช่นเดียวกัน ส่วนบุคคลหลัง หากมิใช่ทฤษยันต์แล้ว
จะเป็นใคร ท่านกล่าวมิใช่หรือว่า สุโณจารย์บุรุษจากศิลาดีได้ถูก
จู่โจมลักตัวหายไป ในระหว่างที่ประจัญบานกันอยู่ เป็นการ
แนนอนเหลือเกินในข้อที่ว่าทฤษยันต์แปรพักตร์ไปเข้ากับ

สหัสเดชาแห่งศีลาวดี รับอาสาขโมยตัวสุโนไปคืนให้ โดยทำ
อุบายซ่อนกลเอาระหว่างที่พวกมิลักขะฮือขึ้น ฟุ้งความสงสัย
ทั้งสิ้นให้ตกอยู่กับพวกขบถมิลักขะ ส่วนสุรินทรานั้นยังเยาว์นัก
มีความนิยมชมชอบอยู่กับทุษยันต์เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว คงจะถูก
ชักจูงให้ร่วมมือด้วย หากทุษยันต์แลสุรินทราเป็นผู้บริสุทธิ์
บัดนี้ทั้งสองไปอยู่เสียหนใด มิพาสุโนหลบหนีออกไปส่งตัว
ให้แก่ใครสักคนที่นัดแนะมารอรับอยู่แล้วกระนั้นหรือ
แลอีกไม่นานนักก็จะหวนกลับมาตีสองหน้า ทำที่ว่าได้ติดตาม
พวกของมิลักขะออกไปอย่างทรหดจนกระทั่งออกนอกเมือง
จึงกลับมาล่าช้าผิดปกติ”

“ข้าพระบาทได้กล่าวแล้วว่า มันเป็นเรื่องที่อยู่เหนือการ
คาดคะเนใดทั้งสิ้น จึงมิขอออกความเห็นใดๆ”

เสียงแผ่วต่ำของจารุทัตต์ดังตอบอัสสกันท์มาเช่นนี้

พิษณุมหาราชทรงงั้นไปนาน ในที่สุดก็ประกาศออกมา
ว่า

“โดยลักษณะการอันน่าสงสัยนี้แล ทั้งเจ้าชายทุษยันต์
แลสุรินทราทกเป็นผู้ต้องหาแล้วโดยสิ้นเชิง ข้าให้เวลาเจ้าชาย

ทั้งสองเพียงอีกหนึ่งทิวาแลราตรี เพื่อการปรากฏกายขึ้นแถลง
ข้อเท็จจริงจนกว่าจะสิ้นมลทิน ผิดว่าเกินกำหนดเวลาที่เข้าได้ให้
ไว้นี้ ทั้งสองยังมีกลับมาพิสูจน์ตัว ให้ถือว่าทั้งสองเป็นขบถต่อข้า
...พิษณุมหาราชแห่งอาณาจักรเทวทหะ!”

ดบอ ยาบ

บทที่ ๕๗ สุรินทร์ตามรอย

ใกล้รุ่ง...อามิลผู้นอนคอยกระสับกระส่ายอยู่หน้าเทวาลัยกาลิสะตุงผวาคว่ำตาบในทันใด เสียงฝีเท้ามาหนึ่งควบสนั้นมาใกล้ ขุนโจรหลบหลังโขดหินทอดสายตาฝ่าแสงดาวออกไปยังทะเลทรายเบื้องหน้า เพียงพริบตาเดียวที่มองเห็น ก็อุทานออกมาด้วยความปีติยินดี โอรสแห่งโจรกลับคืนมาแล้ว ทันตามเวลาที่นัดหมายไว้มิผิดเพี้ยน บนหลังม้าเบื่องหลังมีร่างหนึ่งพาดมาด้วย

อามิลร้องเรียกเต็มเสียงถลาวิ่งออกไปรั้งม้าซึ่งกำลังห้อมมาเต็มเหยียด ร่างนั้นร้องตอบมาแลแผ่นลงจากหลัง กระซากร่างที่บรรทุกมาด้วยนั้นลงมากลึงอยู่กับพื้น พลงแห่งหน้าขึ้นสู่ท้องฟ้า สูดอัสสาสะเข้าเต็มทรวง ขณะที่สรวลขึ้นอย่างกะนองใจ

“อา...อามิล! เข้ากลับมาทันเวลาก่อนที่ปัจจุสมัยจะเยือนฟ้าตามที่นัดหมายไว้กับเจ้าพอดี”

“เวชยันต์ ท่านแน่ใจหรือว่าร่างนี้จะเป็นร่างของสุโณแลยังมีชีวิตอยู่”

“ใช่หรือไม่ ไฉ้ลูตาจะบอกเราเอง ส่วนยังมีชีวิตอยู่หรือไม่
นั้น ข้ารับรองได้ว่ามันยังมีตาย หากแต่สลับเพราะถูกสายบาต
ของข้ากระชากกระทบเสาดันหนึ่งขณะที่ซูลมุนกันอยู่ อามิล
เปลี่ยนมาให้ข้าเดี๋ยวนี มันวิ่งต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เพราะใกล้จะ
สิ้นแรงเต็มที แลเอาไอ้สุโณผูกติดไว้กับหลังด้วย เราจะพบกับ
ไอ้ทมิฬก่อนที่จะสายเกินไปนัก อย่าให้เวลาหมดสิ้นไปเลย
แม้แต่จิตใจเดียว เปลี่ยนม้า แลเราเดินทางเดี๋ยวนี”

อามิลจูงม้าที่เตรียมไว้เรียบร้อยแล้วออกมาเปลี่ยน
โดยเร็ว แบกเร่งสุโณขึ้นพาดบนหลัง แลมัดไว้อย่างมั่นคง
ชั่วระยะเวลาเพียงจิตใจเดียว ทุกสิ่งก็อยู่ในสภาพที่พร้อมสรรพ
เวชยันต์กำลังจะก้าวขึ้นหลังม้า แต่แล้วก็ชะงัก

“อามิล ข้าสั่งให้เจ้าเฝ้าร่างนั้นไว้ เดี๋ยวนีเจ้าเอาไปไว้ไหน
ตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่”

“ข้ามัดไว้ที่พระเพลาของเทวรูปกาลิตั้งแต่ท่านจากไป
ยังมีพื่นเลย แต่ยังมีลมหายใจ คงจะยังมีตายเสียก่อน”

เวชยันต์วิ่งตรงเข้าไปยังเทวาลัยทันที ร่างอันไร้สติของ
ยุพราชแห่งกบิลพัสดุ์ถูกมัดอย่างหนาแน่นติดอยู่กับพระเพลา

ของเทพรูปกาลี เนตรปิดสนิท แลเศียรห้อยอยู่กับอุระ อามิลตาม
เข้ามาด้วย บุตรนกุลายืนทำสะเอวแขนขึ้นพิจารณาดู
ดวงพักตร์ลักษณะของเจ้าชายนั่งอยู่เช่นนั้นนาน ในที่สุด
ก็ยกไหล่หันมากล่าวกับอามิลว่า

“เพราะสวมรอยในรูปกายของบุรุษผู้นี้ ข้าจึงได้ตัวสุโณ
มาอย่างหวุดหวิดที่สุด ดีแล้ว อามิล มัดฝากพระเจ้าแม่กาลีไว้
ก่อน เสร็จธุระสำคัญที่จะต้องสะสางกับไอ้ลูตา ข้าจะกลับมาเอา
ไปไว้ดูเล่นที่ผาสิงห์คำรน นกุลและนายโจรทั้งหลายคงจะ
ประหลาดใจไม่น้อย ฮะ! ฮ้า”

เท่านั้น โจรผู้ห้าวแห่งผาสิงห์ก็กระซอกแขนอามิล
กลับออกมาโดยเร็ว แต่แล้วก็ชะงัก...

เสียงฝีเท้ามาเกินกว่าหนึ่งตัวแว่วมาแต่ไกล แลในความ
สลัวรางของอากาศใกล้รุ่ง มองเห็นผงคลีในทะเลทรายปลิวคลุ้ง
เป็นควันตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว

“อามิล!” เสียงของโจรหนุ่มร้องบอกมาโดยเร็วขณะที่แผ่น
ขึ้นหลังม้า “มีใครติดตามข้ามา หนีเร็ว...เราไม่มีเวลาพอที่จะอยู่
เผชิญหน้าใครทั้งสิ้น นอกจากไอ้ลูตา”

ขาดเสียง ม้าของเวชยันต์ก็เผ่นผยองห้อเต็มเหยียดผ่านหน้าเทวาลัยกาลิ ตัดออกกลางทะเลทรายไปในทันทีทันใดนั้น ตามติดด้วยม้าของอามิลซึ่งกวดกระชั้นเข้ามา ปล່อยให้วิหารของเทพเจ้าแห่งโจรยีนรับหน้าผู้ติดตามไว้เบื้องหลัง โดยมีได้เหลียวกลับมามองอีกเลย

พอสองม้าของฝ่ายหนีลักระลอกคลื่นทรายหายไป สองม้าของฝ่ายติดตามก็มาถึงเทวาลัยกาลิ เห็นได้ถนัดในแสงของดาวรุ่งว่าเป็นเจ้าชายสุรินทราแลึงคะ ทั้งสองย่ำม้าสำรวจดูรอยเท้ามนุษย์แลม้าซึ่งเดินวนเวียนอยู่รอบเทวาลัยกาลิ ึงคะนั้นขยับจะติดตามรอยม้าสองรอยที่วิ่งกระจุกตัวออกสู่ทะเลทราย แต่สุรินทรารังม้าของึงคะไว้ บัญไปให้ดูรอยเท้าสับสนหลายรอย เดินเข้าไปในวิหารของเทวรูปร้าย ทั้งสองมองสบตากัน แลถอดดาบออกจากฝัก ก้าวลงจากหลังม้า แอบกายย่องกริบเข้าไปอย่างระมัดระวังตามโขดหินแลเสาเทวาลัยอันปรักหักพัง พอบรรลุถึงใจกลางวิหาร ทั้งสองก็ยืนตะลึงอยู่กับที่ อุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

“ทุษยันต์”

จากช่องโหว่ของเทวาลัย รัศมีดาราสาดสลัวๆ ลอดลงมาจับอยู่ที่ส่วนล่างของเทวรูปโจร พอมองได้ถนัดนี้สำหรับสายตาที่ชินกับความมืด สิริลักษณ์ของยุพราชแห่งกบิลพัสดุ์ผู้สร้างความลึกกลับให้แก่ภิงคะแลสุรินทราฆะตลอดเวลา ถูกมัดติดอยู่กับเพลาชองเทวรูปในลักษณะไร้พระสติหนึ่ง มิประจักษ์ชัดว่ายังมีพระชนม์อยู่หรือไม่ในการมองเพียงผิวเผิน แม้จะสลัวมัวม่นแลอับทึบเพียงไรก็ตาม ทั้งสองจดจำรูปลักษณะแห่งวรกายของเจ้าชายได้เป็นอย่างดี ต่างยืนนิ่งตบประหม่าในเหตุการณ์เฉพาะหน้าอันมิคาดฝันอยู่ครู่หนึ่ง ก็ตรงเข้าตัดเชือกที่มัดร่างของทุษยันท้อออกโดยเร็ว แลแบกออกมานอกเทวาลัย รีบสำรวจดูด้วยความตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว ครู่หนึ่งภิงคะระบายนมหายใจยาวเยือก กล่าวขึ้นแหบต่ำ

“ยังมีพระชนม์อยู่ แต่สิ้นสติสมประดีมาแล้วเกือบชนรอบทิวา ข้าพระบาทอัศจรรย์ใจไปหมดแล้ว มิเข้าใจเลยว่าสิ่งที่แล้วมานั้นคืออะไร”

สุรินทราฆะแม้พระโอษฐ์นี้คง ดวงเนตรเป็นประกายวาวขณะที่ประคองวรกายของทุษยันท้อในอ้อมกร ในที่สุดก็รับสั่งขึ้นแผ่วเบาชัดเจนว่า

“ดูก่อน ึงคะ สิ่งนี้ประหลาดนักแล้ว ข้าพจะมองเห็น
รางๆ ขึ้นบ้างแล้ว เมื่อเจ้าฟ้ทุษยันต์ถูกไอ้อัสสกันท์ประทุษร้าย
จนดูเหมือนว่าจะมีมีโอกาสดักลับคืนมาอีกนั้น ปรากฏว่า
เพียงมีนานนัก ทุกสายตามองเห็นเจ้าฟ้เสด็จกลับคืนมาได้
แต่ในครั้งนี้ทั้งท่านแลข้ามองเห็นความผิดปกติของเจ้าฟ้
ทุษยันต์ที่เปลี่ยนแปลงไป ไม่ว่าจะเป็นอาภักปิริยาหรือวาทะ
จนแทบจะเรียกได้ว่าคนละคน เว้นไว้เสียแต่รูปลักษณะโฉมกาย
กระทั่งครั้งสุดท้าย ความพิศวงแคลงใจของข้าแลท่านทวีขึ้น
ถึงขีดสุด เมื่ออัสสกันท์สำแดงนิสัยพาลหาเรื่องชวนวิวาทขึ้น
ก่อน แลเจ้าฟ้ทุษยันต์สำแดงโทสจริตอันผิดแผกไป โดยการใช้อาวุธร้ายของเผ่ามีลักษณะขวางไปทำลายขวัญอัสสกันท์
แลกษัตริย์ทั้งหลายต่อหน้าที่ประชุม อิทธิฤทธิ์อิณินหารอันหาใช่
เป็นคุณสมบัติของเจ้าฟ้ทุษยันต์เยี่ยงนี้แล ที่ปลงใจแน่ว่าบัดนี้
ที่ใครทั้งหลายเข้าใจว่าเป็นทุษยันต์แห่งกบิลพัสดุ์นั้น
ได้ผิดพลาดไปเสียแล้ว อย่างน้อยที่สุดในเรือนร่างของเจ้าฟ้
ทว่าคงจะเป็นวิญญาณของใครสักคนหนึ่งเข้าสิง ข้าจึงสะกดตาม
ร่างนั้นมาทุกฝีก้าว ซึ่งก็ได้พบกับเจ้าผู้มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน
เราทั้งสองติดตามการเคลื่อนไหวอันเร้นลับนั้นตลอดมา
เห็นแม้กระทั่งตอนที่สลัดเครื่องหมายยุพราชแห่งกบิลพัสดุ์ออก
ซ่อนไว้ในซุ้มกากะทิง แลดำดิ่งหายออกไปทางประตูของ

สระโนดาดในราชอุทยาน แลจุดเผาผลาญโรงงานอาคารใน
ระหว่างพวกมีลักษณะปะทะกับทหารฝ่ายเรา ตลอดจนกระทั่ง
ทำลายกำแพงปล่อยสิงห์ออกมาอาละวาดขบกัดคน แลท้ายที่สุด
พบว่าจุดประสงค์สำคัญยิ่งที่แอบแฝงอยู่ในร่างนั้นก็คือการจู่โจม
เข้าชิงตัวสุโณ ในระหว่างที่เกิดโกลาหล แหกหนีออกมาทาง
ประตูเมืองด้านตะวันตก เต็มไปด้วยความว่องไวประเปรียว
ฉิมนุษย์นัก เราได้ตามมาอย่างไม่ลดละ จนกระทั่งมันแลสุโณ
หายมาทางเทวาลัยนี้ ครั้นเมื่อมาถึงจึงพบเจ้าฟี่ทุษยันต์
สิ้นพระสติถูกมัดติดอยู่กับเพลาของเทวรูปร้าย”

สุรินทราประทับนิ่งไปอีตี่ใจหนึ่ง ก็ติดพระหัตถ์โดยแรง

“แน่นอนที่สุด ึงคะเอย ระหว่างที่เจ้าฟี่สิ้นพระสติอยู่
โดยการกระทำของอัสสกันท์นั้น เกิดมีมนุษย์ประหลาด
อีกผู้หนึ่งสวมรอยเข้าไปในพระนครในนามของเจ้าฟี่
เพื่อจุดประสงค์ที่จะก่อการร้ายเพื่อชิงตัวสุโณ แลเอาเจ้าฟี่มัดไว้ใน
เทวาลัยแห่งนี้ เทวะ...นี่พิษณุมหาราช กษัตริย์น้อยใหญ่
ตลอดจนอาณาประชาราษฎร์ทั้งนคร ได้ถูกมนุษย์ประหลาด
ผู้นั้นอำพรางตาเอาอย่างสนิทถึงเพียงนี้เจียวหรือ แลมัน
ผู้อาจหาญอันอุกฤษณ์นั้นเป็นใคร!”

ภิงคะสิ้นเทาไปหมดทั้งกาย ดวงตาตื่นเบิกโพลงขึ้น
นึกย้อนไปถึงลักษณะของมนุษย์ลึกลับหนึ่งที่จำแลงร่างมาใน
พระนามของทุษยันต์ได้อย่างสนิทสนม แลสำแดงเดชประลอง
กับอัสสกันท์อย่างแนบเนียนสุขุม ด้วยชั้นเชิงที่ทุกสายตา
เห็นชัดอยู่ว่าเหนือกว่าด้วยประการทั้งปวง แล้วให้เกิดการ
หวั่นไหวพรันพรึงยิ่งนัก

บัดนี้ ภิงคะตระหนักแล้วว่า แบบแผนของการใช้อาวุธ
ตลอดจนเล่ห์แลยุทธวิธีอันประหลาดล้ำเอียงนั้น หาใช่เป็น
สมบัติของชาติติวยวงศ์อารยันผู้ได้รับการฝึกปรือมาไม่ หากแต่
เป็นสมบัติของมหาโจรเดิยรถีย์เฝ้ามีลักษณะ ที่ตนเองเคยได้เผชิญ
มาบ้างแล้ว แลยังจดจำได้เป็นอันดี ซึ่งมีอยู่ในสัตยาตญาณ
ของนกุลาชุนโจรผู้เป็นประมุขคนเดียวเท่านั้น ภิงคะเอง
ผู้เลื่องลือฝีมือไปทั่วแคว้นกบิลพัสดุ์ ก็ปิ่นว่าจะสิ้นชื่อ
เสียหลายต่อหลายครั้ง จนก่อให้เกิดความขามแขยง แต่แล้ว
ชั้นเชิงในการใช้อาวุธเอียงนั้นก็ถอดแบบจำลองมาปรากฏ
ให้เห็น ท่ามกลางที่ชุมนุมของกษัตริย์ต่างแคว้นน้อยใหญ่
โดยมิมีใครเฉลียวใจคิด ในเรือนร่างของทุษยันต์ปลอม
เฉพาะพระพักตร์ของพิษณุมหาราชผู้เกรียงไกร จินตนาการ
เช่นนั้นภิงคะก็โลมาลุกชันขึ้นทั้งตัว ทูลตอบว่า

“มันผู้นั้นจะเป็นใครก็ตาม จะต้องมาจากสำนัก
โจรเตียรถีย์แห่งผาสังห์คำรน มีรูปลักษณะในพิมพ์เดียวกับ
องค์ทุษยันต์ แลทรงเดชาภินิหารพอที่จะปลอมแปลงมาใน
คุณลักษณะของเจ้าชายได้ทุกระเบียด ได้โอกาสสวมรอยตอน
ที่เจ้าชายสิ้นพระสติเพราะการกระทำของอัสสกันท์ มันเป็น
เหตุการณ์ที่ประจวบเหมาะโดยบังเอิญที่สุด ในการที่จะค้นหาว่า
มันเป็นใคร แลปลอมกายมาเพื่อชิงเอาสุโนไปจากคุกเทวทหะ
เพื่อประสงค์อันใดนั้น หาใช่สิ่งที่เราควรคำนึงในขณะนี้ไม่ ทว่า
ควรแก้ไของค์ทุษยันต์ให้คืนพระสติมาโดยเร็วที่สุด”

ภิงคะแลเจ้าชายสุรินทราช่วยกันแก้ไขยุพราชแห่ง
กบิลพัสดุ์โดยเร็วด้วยความร้อนใจ...

อุษาโยคเยือนฟ้า ดาวลาหรีแสง ลมรุ่งพัดเย็นชุ่มชื้นแจ่มใสไป
ทั่วบริเวณ ทุษยันต์แห่งกบิลพัสดุ์พลิกฟื้นคืนพระสติสัมปชัญญะ
มาทีละน้อย ด้วยหยาดน้ำที่ชโลมลูบไล้มาด้วยพระหัตถ์ของ
สุรินทราผู้ภักดี ลำดับแรกแห่งม่านพระเนตรที่ขยายกว้างออก
แลความรู้สึกลำบากคืนสู่กาย เจ็บปวดรวดราวไปทั่วทั้งสรรพางค์
แห่งเจ้าชายนั้ก หน่วงพระทัยโอมอ่านวิทยเวทอันวิเศษของ

สุภักทหะผู้เป็นปรมาจารย์บุชาเหนือเศียร พอไถ่เถื่อนชั้นกระชั้น
เสียง ศิษย์ของนักบุญผู้ยิ่งใหญ่ก็พ้นจากภาวะทรมานจาก
พิษบาดแผลบอบช้ำที่ได้รับจนปีมว่าจะสิ้นพระชนม์โดยสิ้นเชิง
ด้วยเดชะอาคมอันเรืองรอง ตระหนักแน่ในพระทัยทันทีถึง
มวลเหตุที่ได้อุบัติขึ้น อันเกิดจากความชะล่าเผลอวางพระทัยใน
ศัตรูเก่าจนเกินไป เหลือบเห็นภิงคะทหารคนสนิท แลเจ้าชาย
องค์เล็กแห่งรามคามทรุดเฝ้าด้วยความวิตกกังวลอยู่เช่นนั้น
ก็คาดการณได้ถูกต้อง ภิงคะนั้นน้ำตาไหลหลังเป็นทาง
ด้วยความตื่นปีติใจ ส่วนเจ้าชายสุรินทราถลาเข้าสวมกอด
วรกายทুষยันต์แน่น

“เจ้าพี่ทুষยันต์!”

“สุรินทรา ภิงคะ เอ๊ะ! เจ้าทั้งสองติดตามค้นพบเข้าได้
อย่างไร?”

ยุพราชกบิลพัสดุ์ออกโอรุ์รับสั่งอย่างงุนงงขึ้นเป็น
ครั้งแรก สุรินทราแลภิงคะทูลถึงเหตุที่เกิดขึ้นโดยละเอียดถี่ถ้วน
ทুষยันต์ประทับตะลึงพริ้งเพริด...อัสสัณท์ประทุษร้ายต่อตนนั้น
เป็นเรื่องสามัญที่มีทำให้ฉงนพระทัยนัก แต่มนุษย์ประหลาด
ผู้หนึ่งสวมรอยแทนตน เข้าไปสร้างความอลวนให้แก่เทวทหะ

นั้นสิ เป็นสิ่งที่เจ้าชายอัศจรรย์พระทัยยิ่งนัก เสียงสุรินทราหู
ต่อมากะหืดกระหอบว่า

“บัดนี้โดยการกระทำของมนุษย์อุกอาจอันอุกฤษฏ์ผู้หนึ่ง
แลโดยการใส่ไคล้ใส่ความของไอ้อัสสกันท์ เจ้าพี่ตกเป็นจำเลย
ในข้อหาขบถต่อเบื้องพระบาทของพิษณุมหาราชแล้ว
แต่หม่อมฉันแลถึงจะมีหลักฐานพอที่จะยืนยันแก้ข้อกล่าวหานี้
ได้ โปรดอย่าได้กังวลพระทัยเลยพระเจ้าข้า อัญเชิญเสด็จขึ้นสู่
เทวทหะนครเพื่อแก้คดี ณ บัดนี้”

ศิวาราตรี (เล่ม ๒)

๑๕๗

โน้ตเครื่องบรรณารักษ์ คอรัปชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตคลองสาน (บรมราชชนนี) ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๓๘๒ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8012-5

เผยแพร่ครั้งแรก โดยสำนักพิมพ์อรุณ กรกฎาคม ๒๕๖๘

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บรรณารักษ์ คอรัปชั่นส์ จำกัด (มหาชน)